

Köszöntjük a 2017-ben rubin-, vas-, gyémánt- és aranyoklevéllel kitüntetett kollégáinkat!*

Diplomaátadási ünnepség a Miskolci Egyetemen

2017. szeptember 1-én a Miskolci Egyetem díszaulájában került sor a Miskolci Egyetem Ünnepi Szenátus Ülésén a Műszaki Földtudományi Karon és a Műszaki Anyagtudományi Karon 50, 60, 65, 70 évvel ezelőtt végzetek jubileumi diplomáinak átadására.

Prof. dr. Torma András rektor megnyitója után került sor a bánya-, bányaművelő-, bányagépész-, bányageológus- és olajmérnökök, bányaművelő szakmérnökök jubileumi diploma-átadására (a Műszaki Anyagtudományi Kar végzősei ez után vették át diplomájukat).

A Műszaki Földtudományi Karon *prof. dr. Szűcs Péter* dékán előterjesztése után az Egyetem rektora és a Kar dékánja adta át a jubileumi diplomákat:

Rubinoklevélben részesült *Szabó János* vasokleveles bányamérnök.

Vasoklevélben részesült *dr. Ádám Antal Attila* gyémántokleveles bányamérnök (Sopronban vette át), *dr. Gyurkó László* gyémántokleveles bányamérnök és *Kozma Miklós* gyémántokleveles bányaművelő szakmérnök.

Gyémántoklevélben részesült 33 fő (Miskolcon 4 fő, Sopronban 18 fő vette át).

Aranyoklevélben részesült 56 fő.

A végzős hallgatók nevében *dr. Bohus Géza* mondott köszönetet:

„Magnifice Domine Rector! Tisztelt nyilvános ünnepi Egyetemi Szenátusi Ülész! Kedves Vendégeink!

Engedjék meg nekem, hogy a most kitüntetett bányamérnökök nevében köszönetet mondjak az Alma Maternek, a Miskolci Egyetem Szenátusának és Mindazoknak, akik megszervezték ezt a szép ünnepséget. Mindannyiunk nevében kaptam szót, mégis csak az 50 éve végzetek történetével foglalkozom. A legalább 10 évvel előttünk végzetek ezen események jó részét ugyancsak átéltek, és tanúsíthatják is azokat.

Egyetemi éveink örömteli élményeiről, a vizsgaidőszakok megpróbáltatásairól mindenkinek megvannak a maga – talán sohasem felejthető – emlékei.

Olyan idős korban éltünk itt az Egyetemvárosban, a miskolci Dudujka-völgyben, amit a mai hallgatók talán el se tudnak képzelni. Egy dolog viszont közös volt bennünk és bennük: ez pedig az ifjúkor! És nem csak a sokat énekelt dallamban volt „szép az ifjúság”, de úgy is, hogy tanulni is kellett, néha még egy gyenge kettesért is!

Mint nagyreményű ifjak olyan szakokat választhattunk, amit akkor is csak a bátrak választottak. Ezeket a szakokat kiváló professzorok és tanárok hozták életközébe. Közülük csak a legismertebbeket említem, akiktől a legtöbbet kaptuk: *Zambó János – Tarján Gusztáv – Gyulay Zoltán – Raisz Iván – Petrich Géza – Boldizsár Tibor – Szabó János*, de nem feledkezhetem meg az akkori tanársegédi gárdáról sem, akik jó barátként gyakorlatainkat vezették és azóta már magas tudományos rangot értek el –, és ami a legfontosabb, ma is közzölthetnek. Így például *Kovács Ferenc – Páczelt István – Szabó László – Szepesi József – Vőneky György – Fuchs Péter*.

Nem csak most mondom, de higgyék el nekem, mi akkor is szerettük az egyetemet. Nem volt véletlen választás a korabeli egyetemi újság címe sem: A MI EGYETEMÜNK. Akkor is volt minden egyetemistának egyeteme, de sajátjuknak leginkább a miskolci (és a soproni) diákok érezték, amiben nagy szerepe volt a selmeci diák hagyományoknak. Nekünk nagy szerencsénk volt abban, hogy a Bányamérnöki Kar akkori dékánjai *Gyulay* és *Szilas* professzorok voltak, akik elkötelezett hívei voltak a selmeci diák hagyományok ápolásának, továbbadásának. Az ő segítségükkel – a sajnálatosan korán, balesetben elhunyt valételnökünk, *Patsch Ferenc* kezdeményezésére – sikerült áttörni a politika által állított gátat. Mi jelentettük meg – az OMBKE és a Borsodi Szénbányák anyagi támogatásával – az első miskolci daloskönyvet, a Balek Tudnivalóit, mi avattunk kari zászlót és a szakestélyek elmaradhatatlan kellékét, az első söröskorsót is. Nekünk adatott meg az is először, hogy a zászló- és korsóavató szakestélyünkre meghívhattuk a bányaiipar vezető képviselőit – nem feledkezve meg az akkor legjobbnak tartott Nagykanizsai Sörgyár igazgatójáról sem (aki ajándékolta hozta a szakestély teljes sör-készletét).

1967-ben elindultunk az ÉLET-be. Pontosabban: csak elindultunk volna, de akkoriban már sorra zárták be a bányákat. A krízist túlélő bányák pedig nem a zöldfülű, hanem a már gyakorlott bányamérnökök között is válogathattak. *Patsch Feri* ötlete most is bevált: delegációink felkereste az akkori minisztert, *Lévárdi Ferencet*. Ő le se akarta ültetni a delegáltakat és azonnal kifakadt, hogy van öneki más baja is, nem érdeklí a mi nyafogásunk. A delegáltak viszont kitartottak: megértették a miniszterrel, hogy a bányászat akkori állapotáért sokakat lehet felelőssé tenni, de a most végző bányamérnök-hallgatókat nem. A kitartás meghozta eredményét. Lévárdi megenyhült, majd annyi álláshelyet íratott ki, mint amennyi a korábbi években sem volt.

Az ezt követő munkás évek fontosabb eseményeit mindenki megírta, és az Egyetem évkönyvbe foglalta. Köszönjük ezt a szép gesztust!

* Összeállításunk a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar által kiadott „A 2017. évben jubileumi diplomában részesült bányaművelő-, bányagépész-, bányageológus-, geofizikus- és olajmérnökök rövid szakmai életrajza” c. kiadvány alapján készült. Engedélyüket és segítségüket ezúton is köszönjük! – Szerkesztőség

Szaktudományunk elmúlt évtizedei jól ismertek a jelenlévők előtt. A hős bányászokból dotált, eltartott, sőt bizonyos környezetvédők előtt káros egyedek lettek. Pedig ők is tudhatják, hogy a minket körülvevő épített környezet összes elemének tömege legalább 80%-ban bányatermék, amit először kohász testvéreink visznek közelebb a felhasználóhoz.

Mi kitartottunk választott szaktudományunk, hivatásunk mellett – amíg csak lehetett. Az átképzésünket pedig jól megalapozta az Alma Mater műszaki, természettudományos alapképzése, amely hozzásegített minket ahhoz, hogy értelmes és hasznos tagjai maradhassunk hazánknak. Nem felejtettük el Kölcsey sorait:

„Hass, alkoss, gyarapíts:
S a haza fényre derül.”

Az Egyetem nevében *prof. dr. Szűcs Péter* mondott ünnepi beszédet.

Dr. Horn János

A Műszaki Földtudományi Karon jubileumi oklevelet kaptak az alábbiak

Rubinoklevél

(1947-ben szerzett oklevelet)

Szabó János vasokl. bányamérnök

Vasoklevél

(1952-ben szerzett oklevelet)

Dr. Ádám Antal Attila gyémántokl. bányamérnök

Dr. Gyurkó László gyémántokl. bányamérnök

Kozma Miklós gyémántokl. bányaművelő szakmérnök

Gyémántoklevél

(1957-ben szerzett oklevelet)

Bányavári János aranyokl. bányamérnök

Benke István aranyokl. bányaművelőmérnök

Dr. Bocsi Ottó aranyokl. bányaművelőmérnök

Burján Andor aranyokl. bányaművelőmérnök

Csák Máté aranyokl. bányaművelőmérnök

Dörömbözi László aranyokl. bányaművelőmérnök

Éder Imre Pál aranyokl. bányaművelőmérnök

Erdélyi Tibor aranyokl. geológusmérnök

Dr. Goda Miklós aranyokl. bányamérnök

Hangyál János aranyokl. olajmérnök

Hárs Ferenc aranyokl. olajmérnök

Dr. Horn János aranyokl. olajmérnök

Horváth Gusztáv aranyokl. bányamérnök

Horváth László aranyokl. bányaművelőmérnök

Kruller János aranyokl. bányaművelőmérnök

Ladányi József aranyokl. bányagépészmérnök

László Gyula aranyokl. bányaművelőmérnök

Makara Ambrus István aranyokl. bányaművelőmérnök

Dr. Némedi Varga Zoltán aranyokl. geológusmérnök

Nyertes Antal aranyokl. olajmérnök

Orbán Tibor József aranyokl. bányaművelőmérnök

Ördög István aranyokl. bányaművelőmérnök

Papp János † aranyokl. bányaművelőmérnök

Patvaros József aranyokl. bányaművelőmérnök

Sasváry Zoltán aranyokl. bányagépészmérnök

Somogyvári Imre aranyokl. bányaművelőmérnök

Somos László aranyokl. geológusmérnök

Spicze József aranyokl. bányagépészmérnök

Szűcs István aranyokl. geológusmérnök

Tóth József aranyokl. bányaművelőmérnök

Tóth-Zsiga József aranyokl. geológusmérnök

Varró Jenő aranyokl. bányaművelőmérnök

Vedrődi Antal aranyokl. bányaművelőmérnök

Aranyoklevél

(1967-ben szerzett oklevelet)

Antal József László okl. bányagépészmérnök

Aranyos István okl. bányagépészmérnök

Asztalos József okl. olajmérnök

Dr. Bernáth Zoltán okl. bányaművelőmérnök

Bíró Szabolcs okl. bányageológusmérnök

Bogdán Gyula okl. bányaművelőmérnök

Dr. Bohus Géza okl. bányaművelőmérnök

Boros Ferenc László okl. olajmérnök

Cserháti József okl. bányaművelőmérnök

Dr. Darányi Ida (Farkas Sándorné) okl. bányageológusmérnök

Erdélyi László Attila okl. bányaművelőmérnök

Farkas Miklós okl. bányagépészmérnök

Farkas Sándor György okl. bányaművelőmérnök

Fauszt András okl. bányageológusmérnök

Fejér Huba okl. bányaművelőmérnök

Fernandez R. P. Juan Daniel okl. bányagépészmérnök

Göbel Ervin okl. bányaművelőmérnök

Guth Ferenc okl. bányaművelőmérnök

Hetyéssy István okl. olajmérnök

Horváth Dénes okl. bányagépészmérnök

Járai Antal okl. olajmérnök

Kádár Sándor okl. bányageológusmérnök

Kovács Dezső okl. bányagépészmérnök

Kovács Edit (Balázs Lászlóné) okl. bányageológusmérnök

Kovács Gyula okl. bányaművelőmérnök

Kovács László okl. bányagépészmérnök

Kusnyér András okl. bányagépészmérnök

Kutas Márton okl. bányagépészmérnök

Lami Mihály okl. bányagépészmérnök

Léva Mária Ildikó okl. bányageológusmérnök

Ligeti Attila okl. olajmérnök

Ludas Ferenc okl. bányageológusmérnök

Markó Béla okl. bányageológusmérnök

Miklós Tibor okl. olajmérnök

Molnár Miklós okl. bányaművelőmérnök

Nagy Enikő okl. olajmérnök

Németh Géza okl. bányaművelőmérnök

Nyosozli Margit (Hallósy Tiborné) okl. olajmérnök

Oplaznik Miklós okl. bányaművelőmérnök

Papp Márton okl. bányaművelőmérnök

Pásztor József okl. bányagépészmérnök

Pénzes József okl. bányagépészmérnök

Pogány Géza okl. bányaművelőmérnök

Pukkel István okl. bányagépezsmérnök
Ramocsa Károly okl. bányagépezsmérnök
Sóvágó Gyula okl. bányaművelőmérnök
Stoll Lóránt okl. bányaművelőmérnök
Szabó Imre okl. bányageológusmérnök
Szalay Gábor okl. bányaművelőmérnök
Szécsy István okl. bányaművelőmérnök

Székely József okl. bányaművelőmérnök
Tóth Zoltán okl. bányagépezsmérnök
Török Attila okl. olajmérnök
Török Iván okl. olajmérnök
Treffler Tamás okl. olajmérnök
Varga József okl. bányaművelőmérnök

E helyről is tisztelettel gratulálunk valamennyi kitüntetettnek! Közülük az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tagjainak rövid életútját a következőkben ismertetjük. – Szerkesztőség

Rubinoklevél jubileumi diplomában részesült

Szabó János

vasokleveles bányamérnök

1922. november 28-án, Tolnán született. Elemi iskoláit Szabadhidvégén, a középiskolát 1933 és 1941 között a Veszprémi Piarista Gimnáziumban végezte. Ebben az évben felvételt nyert a József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem soproni Bányamérnöki

Karára, ahol 1947. október 21. napján kapott bányamérnöki oklevelet. 1942-től a MÁVAG ösztöndíjasa volt.

Munkahelyei: 1945-1947 József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Mechanikai Tanszékén gyakornok; 1947-1948 Kisgyónbányán üzemmérnök; 1949-1952 Ajkai Szénbányánál üzemvezető-helyettes, üzemvezető, üzemgazdasági csoportvezető; 1952-1975 Középdunántúli Szénbányánál beruházási főelőadó, területi főmérnök, tervezési csoportvezető; 1975-1981 Magyar Szénbányászati Trösztnél műszaki-gazdasági tanácsadó.

Munkássága: 1952 és 1975 között a dudari ikerakna létesítésének, majd az ajkai szénmedence bányáinak (Padragi bánya, Jókai és Kossuth akna) korszerűsítési és bővítési bányászati munkáinak műszaki ellenőrzése, valamint a fontosabb létesítmények (pl. függőleges akna) üzembe helyezési munkáinak koordinálása. A Dudar Bányászati Üzem É-i mezőkapcsolási tervének kidolgozása.

1975 és 1981 között a Márkushegyi Bányászati Üzem építésének koordinálása a termelésbe lépésig. Említést érdemel, hogy a bányászati üzem nem az elkészült beruházási javaslat, hanem az Állami Tervbizottság határozata szerint a Magyar Szénbányászati Tröszt javaslata alapján épült meg, tömbösített kivitelben.

Veszprém Városi Tanácsnak 1960 és 1964 között tagja, majd 1964 és 1975 között végrehajtó bizottsági tagja volt.

Kitüntetései: Munkaérem (1955), Kiváló Dolgozó (oklevél és jelvény), Bányász Szolgálati Érdemérem (bronz, ezüst és arany fokozat), Kiváló Dolgozó jelvény miniszteri kitüntetés (1981). Az OMBKE (melynek 1956 óta tagja) részére 50 és 60 éves tagságáért Sóltz Vilmos-emlékérmeket adományozott, 1970-ben Veszprém megyéért oklevelet kapott.

Vasoklevél jubileumi diplomában részesült

Dr. Gyurkó László

gyémántokleveles bányamérnök

1952-ben, Sopronban szerezte meg bányamérnöki diplomáját, melyet követően két évig Esztó Péter tanszékvezető egyetemi tanár mellett tanársegédként dolgozott a Bányaműveléstani Tanszéken.

1954-től a Gyöngyösorszi Ólom- és Cinkérc Bányánál négy évig föld alatti szolgálatban, mint bányamester, üzemmérnök és beruházás-vezető dolgozott. A telérbányászat ejtési rendszereinek kialakításával, a „Millisecundunos” robbantás bevezetésével, majd a föld alatti térségek kiképzésével foglalkozott.

1958-tól a Gyöngyösorszi Ércelőkészítő vezetőjeként a szelektív és kollektív őrlés és flotálás fejlesztését, majd a nehézsuszpenziós dúsítás bevezetését irányította.

1964-től a Rudabányai Vasércdúsítómű főmérnöke. Irányítása alatt jelentős előrelépés történt a pörkölő kemenék élettartamának növelésében, kőhasznosításában és az ún. jelentős mennyiségű hulladék szállópor hasznosításában.

Doktori disszertációját ez utóbbi témakörben védte meg 1971-ben.

1970-től nagymélységű recski rézérc előfordulás kitermelésére irányuló jelentős beruházások és a régi lahócai maradék ércesedés kitermelésének irányítását látta el főmérnöki feladatkörben.

1974-től 1985-ig főmérnöként, majd 1990-ig igazgatóként az egeri központú felnémeti mészke, az istenmezejei bentonit, nemti agyagbányászat és előkészítés, valamint a magyar ásványtanbányászat kutatását és technológiai fejlesztését irányította.

Közép-Európában az irányítása alatt állították elő egyedülállóan az imporkiváltó mikroórleményeket. Ennek jelentőségét növeli, hogy mindezt saját tervezésű és fejlesztésű berendezésekkel érték el.

Szakirodalmi tevékenységét fémjelzi a Bányászati Lapokban megjelent 12 db szakkikke, de publikált a Munkavédelem, a Földtan Kutatás szaklapokban és a Nehézipari Műszaki Egyetem Közleményében is. Két szakkikke (1968 és 1972) nivódijában részesült.

Több hazai szakmai nagyrendezvény szervezésében, irányításában vett részt, tartott előadást. Közel egy évtizeden át a Miskolci Akadémiai Bizottság Ércbányászati Munkabizottságának társelnöke, ipari tanácsadója volt.

Kozma Miklós

gyémántokleveles bányaművelő szakmérnök

1923. április 10-én született Segesváron. A kolozsvári Unitárius Kollégium gimnáziumában érettségizett. Bányaművelő szakmérnöki oklevelét 1952. január 26-án vette át.

Üzemmérökként dolgozott a Vasas Bányaüzemben, ahonnan áthelyezéssel 1953-tól 1956-ig az Állami Ellenőrzési Minisztérium főrevizora volt. Az ÁEM megszüntetése után a Nógrádi Szénbányák szorospataki bányáüzemében üzemmérnök. 1958-ban az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőség salgótarjáni kerületi Bányaműszaki Felügyelőséghez került, ahol csoportvezető főmérnök volt. Ugyanitt 1962-től 1981-es nyugdíjazásáig a főfelügyelőség főmérnöke.

A főfelügyelőség illetékességi területéhez (Heves és Nógrád megye) tartozó bányavállalatok baleseti mutatói (gyakorisági, súlyossági, halálos balesetek száma) a fenti időszakban jelentősen javultak.

Az OMBKE robbantástechnikai szakbizottság északmagyarországi csoportjának vezetője (1975-1981), valamint az MSZMP salgótarjáni járás PB és VB tagja volt (1957-1967).

Mint nyugdíjas, 1982 és 1986 között – a rendeletileg engedélyezett időtartamban – a Mátraaljai Szénbányák műszaki tanácsadója volt.

Szakmai tevékenységét a Szocialista Munkáért Érdemérem (1954), a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozata (1960, 1970, 1975), a Munka Érdemérem ezüst fokozata (1973), valamint a Kiváló Munkáért Érdemérem (1981) kitüntetésekkel jutalmazták. A Felszabadulás Emlékérem (1970) és a Honvédelmi Emlékérem (1984) tulajdonosa.

Gyémántoklevél jubileumi diplomában részesült

Bánayvári János

aranyokleveles bányamérnök

1933. február 12-én született Nyergesújfalun. 1952-ben a nyergesújfalui gimnáziumban érettségizett, jó minősítéssel. Még ebben az évben felvették a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. A harmadik évfolyamtól Sopronban folytatta a tanulmányait, ahol 1957-ben jó minősítéssel bányamérnöki oklevelet szerzett.

Az első kinevezése az úrkúti mangánércbányához szólt, ahol kezdetben üzemmérökként dolgozott, majd hamarosan kinevezték az ércmosó üzemvezetőjévé. Vezetése alatt sikerült export minőségű ércet előállítani.

1959 végén a Bányászati Kutató Intézetben helyezkedett el, mint tudományos munkatárs. Itt begyakorolta a külszíni süllyedések okozta bányák felismerésének és előre történő meghatározásának lehetőségeit.

A kutatóintézetből továbblépve 1961-ben a veszprémi szénbányák központjába került, ahol a szolgálatot a bányamér-

mérési csoportnál kezdte meg. Ottani munkája eredményeként megvalósult az üzemi mérnökségek alaptérkép ellátottsága. Beszerezte az ehhez szükséges eszközöket és felszereléseket, sikeresen szorgalmazta az üzemi mérnökségek elavult műszerállományának fejlesztését. Az eltelt évek alatt végigszolgált a termelési, bányaművelési, műszaki fejlesztési, biztonságtechnikai munkakörökben. Feladata volt a jövesztési és biztosítási munkafolyamatokhoz tartozó technológiák elkészítése, engedélyeztetése, a fejtések biztosító szerkezetekkel történő ellátása, azok fejlesztése, beszerzése, szükségessé váló csoportosítása és a javításuk megszervezése, robbantási munkák fejlesztése, robbantógép-ellátottság. Közben robbantásvezetői képesítést is szerzett. Mindezek eredményeként műszaki tanácsosi kinevezést kapott. Megkapta a szolgálati érdemérem mindhárom fokozatát, valamint két alkalommal a kiváló dolgozó kitüntetést.

Benke István

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1932. szeptember 27-én született Hejőpáriban. A középiskolai tanulmányait a Sárospataki Református Kollégium Gimnáziumában végezte. Bányaművelőmérnöki oklevelét 1957-ben Sopronban szerezte meg. 1968-ban külfejlesztési szakmérnöki oklevelet kapott Miskolcon.

Első munkahelye a Hegyaljai Ásványbánya és Örlő Vállalat volt, majd 1972-ig dolgozott jogutódjánál, az Országos Érc- és Ásványbányák Hegyaljai Műveinél Mádton. Első vezetője volt a pálháza perlitüzemnek. Részt vett a területen folyó bányászati kutatásokban és az ásványelőkészítő művek építésében, valamint a technológiák kidolgozásában. 1972 és 1976 között a Geominco Rt. ciprusi rézbányájának és ércelőkészítő művének üzemvezetője volt. Fejlesztési munkájának egyik eredménye a vegyszeres injektálás bányászati bevezetése. Két éven keresztül Szlovéniában szén- és higanybányákban műszaki tanácsadó volt. 1977-től a Bányászati Aknamélyítő Vállalat budapesti központjában dolgozott nyugdíjba meneteléig, különböző vezetői beosztásban.

A műszaki feladatok mellett bányászattörténettel foglalkozott. Számos múzeumi kuratóriumnak volt vezetője és tagja. Több bányászattörténettel kapcsolatos könyvnek és szakkikknek a szerzője. Legfontosabb munkája a Magyar Bányászat Évezredes Története öt kötete, amelynek kezdeményezője és főszerkesztője volt. Telkibánya bányászatának történetével és szakmai emlékeinek összegyűjtésével hosszú évek óta foglalkozik. Egyik alapítója volt a Telkibányai Múzeumnak. Időnként a múzeumok megbízásából bányászati tárgyak restaurálásával foglalkozik.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületben több tisztséget töltött be, 2002-től az egyesület tiszteleti tagja.

Dr. Bocsi Ottó

aranyokleveles bányaművelő-
mérnök, okleveles bányamérnök

A Nógrád megyei Kazár bányatelepen született 1933. október 29-én, itt végezte az elemi iskolát is, majd a salgótarjáni Madách Gimnáziumban érettségizett jeles eredménnyel 1952-ben. Egyetemi tanulmányait a miskolci Nehézipari

Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán kezdte, s 1957-ben a Soproni Műszaki Egyetem bányaművelőmérnök szakán fejezte be.

Ugyanebben az évben a Nógrádi Szénbányák mátraváki bányauzeménél kezdte szakmai pályafutását. Mérnökségvezető, majd üzemmérnök és aknavezető, később bányauzem főmérnöki beosztásban folytatta mérnöki munkásságát, a bányauzem kényszerű bezárásáig. A bánya felszámolásával egyidőben, 1973-ban a Bánya Tröszt központjába helyezték, s mint szervezési osztályvezető, majd műszaki és bányaművelési osztályvezető dolgozott. Később – a sokrétű bányagépészeti és művelési ismeretei alapján – a távlati fejlesztési osztály vezetésével bízták meg, feladata a Nógrádi Szénbányák újrafelújítása, modernizálása volt, melyben a közös munka nyomán komplex gépesített fejtésbiztosítású frontfejtések, gépi vágathajtású feltárások és a kányási, mizserfai rekonstrukciós tervek új lendületet adtak a fiatal vezetőkkel, szakemberekkel rendelkező nógrádi bányáknak.

1986-ban doktori fokozatot szerzett a fejtésbiztosítás komplex gépesítésének tárgyában. A doktori tanulmányainak továbbfejlesztéseként megtervezésre került részéről a „lemniskáta”-rendszerű önjáró fejtésbiztosítók mellett a jobb teherviselésre képes „kulisszás”-rendszerű komplex önjáró berendezés, melyhez nagy segítséget adott Alma Materünk Bányagéptan Tanszéke is, dr. Bocsánczy professzor vezetésével.

A bányászatban eltöltött munkásságáért, szolgálataért többször részesült állami és szakmai kitüntetésben, elismerésben. Az OMBKE szervezetének 1951 óta tagja. A 40, ill. 50 év szolgálatért Sóltz Vilmos-emlékéremben részesült, a Nógrádi Szénbányáktól megkapta a Zemlinszky-emlékplakettet, valamint a „Nógrádi szénbányákért” emlékérmét, a Bányászat Szolgálatáért oklevelet.

Szakmai tevékenysége, munkás élete során mindig hű maradt a bányászathoz, a nógrádi szénmedencéhez. A Nógrádi Szénbányákat is elérő országos mértékű bányabezárások mélyen érintették. 1993-ban, 36 év szolgálat után vonult nyugdíjba, de a szakmai tanulmányok készítése, a bányászattörténeti kutatások, valamint a „tudományos” egyetemi pályázatokon való részvétel fenntartotta a bányászatra irányuló érdeklődését, tenni akarását.

Burján Andor

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1934. március 26-án született Szerencsen. Miskolcon, a Földes Ferenc Gimnáziumban érettségizett 1952-ben. Az egyetem első két évét Miskolcon, a másik három évét Sopronban hallgatta. Bányaművelőmérnöki oklevelét 1957

májusában szerezte meg. A diploma megszerzése után a Középdunántúli Szénbányászati Tröszt Dudar Bánya II. aknájánál helyezkedett el üzemmérnöként. A gyakorló év után került le a föld alá körletvezetőnek. A hatvanas években kapták meg az első Löbbe szengyalut. Dudar fejlődő bánya volt, úgy a gépi biztosításban, mint a

gépi jövesztésben, de a gumiszalagon való személyszállítás is. A ranglétrát majdnem végigjárva az Iker akna akna-vezetője, egyben főmérnökhelyettese lett.

Egészségének megromlása után a műszaki csoport vezetője lett az 1986-ban bekövetkezett rokkantnyugdíjazásáig. Két éven át még mint nyugdíjas a Dudar és Szápár környéki külfejtéseknek volt a felelős műszaki vezetője.

Dörömbözi László

aranyokleveles
bányaművelőmérnök

Tatabányán született 1934-ben, és 1952-ben érettségizett. 1952 és 1954 között Miskolcon, majd 1954-től 1957-ig Sopronban tanult és szerezte meg bányaművelőmérnöki diplomáját. Itt érte utol a bányász hallgatók végzete, egy elbűvölő soproni lány képében. Ő az élete párja a mai napig, immár 59 éve.

A diploma megszerzése után a Tatabányai Szénbányák palahányó üzemében helyezkedett el üzemmérnöként, majd később főmérnökhelyettesként 1961 decemberéig.

1960-ban megszületett lánya, Piroska.

1961 decemberétől 1964 februárjáig a VI-os aknaüzemben dolgozott, mint beosztott bányamérnök.

1964 februárjától 1972 decemberéig a XII/a aknaüzem dolgozója volt, főaknászként, bányamesterként, felelős műszaki vezetőhelyettes bányamesterként, majd 1967 szeptemberétől 1972 decemberéig felelős műszaki vezető főmérnöként.

1965-ben családja kiegészült fiával, Lászlóval.

1972 decemberétől 1989 végéig – nyugdíjazásáig – a Tatabányai Szénbányák Vállalat termelési osztályán területi főmérnöként dolgozott.

Ebben az időszakban munkatársaival kidolgozták és alkalmazták a vastag széntelepek szeletosztásos művelésénél az omladékszilárdítási eljárást, melyre szabadalmi oltalmat kaptak.

Nyugdíjas éveit kétszeres nagypapaként kezdte, mára már három unokája és egy aranyos kis dedunokája van.

Éder Imre Pál

aranyokleveles bányaművelőmérnök

1932. október 26-án, Sárváron született. Az elemi iskola 5 osztályát és a 4 polgárit szülőhelyén végezte. 1949 és 1950 között villanszerelő ipari tanuló volt, ugyancsak Sárváron. 1951 februárjától szeptemberig az Úrkúti Mangán Ércbánya Vállalatnál villanszerelőként dolgozott. A bá-

nyavállalattól szakérettségire iskolázták be, melyet a pécsi Nikosz Beloianisz Szakérettségi Kollégiumban végzett.

1952 és 1957 között Miskolcon a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, majd a soproni Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán folytatta tanulmányait és bányaművelőmérnöként diplomázott.

1957 májusától 1959-ig Úrkúton, a mangán ércbányánál dolgozott üzemmérnöként. Ezen idő alatt közétcsavározási és gyors vágathajtási kísérleteken működött közre. 1959-től 1964-ig az úrkúti mangán ércbányák fő energetikusa volt, és a vállalat rekonstrukciójának energia, hírközlés és vízvédelmi riasztórendszerének tervezését és végrehajtásának irányítását végezte.

1964 és 1967 között a Mangán Ércbánya Vállalat műszaki osztályán biztonsági megbízottként gazdaságossági határkérdések vizsgálatával foglalkozott.

1967-től 1975-ig az Eplényi Mangán Ércbánya Üzem felelős műszaki és üzemvezetői teendőit látta el az üzem bezárásáig.

1975-től a Közép-dunántúli Szénbányáknál helyezkedett el termelési csoportvezető-helyettesként, melyet 1980-ig látott el.

Ezen időszakban kezdődött meg az egyedi támos, frontfejtésen önjáró biztosító berendezésekkel való ellátása. 1981-től, a Veszprémi Szénbányák megalakulásának időpontjától annak termelési főosztályának bányaművelési osztályát vezette, a főte szemolmasos technológiák kidolgozásában működött közre.

1983-tól a Veszprémi Bányaműszaki Felügyelőség hívására a felügyelőséghez ment dolgozni, ahol az ellenőrzésük alá tartozó szénbányák felügyeletét látta el. 1990 decembereig, nyugdíjba vonulásáig szolgálati idője alatt a Bányászati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozatával, a Közép-dunántúli Szénbányák, valamint az OBF kiváló dolgozója kitüntetésekben részesült.

Erdélyi Tibor

aranyokleveles geológusmérnök

1957. április 24-én végzett az Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, Sopronban.

1957. május 15-től a Miskolci Mélyfűrő Vállalatnál kezdett el dolgozni, a putnoki üzemegységénél vezető geológusként. 13 fűrőberendezés tartozott hozzá, mely berendezések Recsk, Szarvaskő, Egercsehi, Dubicsány érc- és szénterületein dolgoztak.

1958. augusztus 1-től 1962. január 31-ig az Országos Földtani Főigazgatóságnál területi főmérnöknek nevezték ki. Feladata a Pécs-Komló szénterület kutatása (fűrészi, térképezési, geofizikai stb.), koordinálása és a kutatási egységek pénzügyi-szakmai ellenőrzése volt.

1962-től 1970-ig a Bauxitkutató Vállalat halimbai csoportjának vezető geológusa lett. Részt vett a bauxittelep

intenzív kutatásában és a bányaterületek összefoglaló jelentéseinek elkészítésében.

1970-től Halimba III. üzemegységéhez helyezték át. A föld alatti munkahelyek irányításában vett részt. Másodállásban a Magyar Alumíniumipari Trösztnél dolgozott a nyugat-magyarországi kutatások műszaki ellenőréként. Innen 1990. január 1-én ment nyugdíjba.

Ezután mint önálló földtani szakértő homok-, agyag- és kavicsbányák (több mint 15) kutatásait és összefoglaló jelentéseit készítette el.

Kitüntetései: Magyar Népköztársaság Minisztertanácsa, Bányamérnöki Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozata, Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója, 1980. 1986-ban Bányamentő Szolgálati Érdemérem bronz fokozat. Földtani munkája elismeréseképpen a Magyarhoni Földtani Társulat emlékgyűrűjének tulajdonosa lett, 2016. március 23-án a Magyarhoni Földtani Társulat elnöksége 60 éves társulati tagsága alkalmából díszoklevéllel tüntette ki.

Dr. Goda Miklós

aranyokleveles bányamérnök

1952-ben iratkozott be a Bányamérnöki Karra. Az első két évet a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen, a szakmai tárgyakat három éven át a soproni egyetemen hallgatta, és ott kapta meg diplomáját is 1957-ben.

Nem sokáig, talán egy fél évig tanáreségként dolgozott a Bányaműveléstan Tanszéken dr. Zambó professzornál.

Tekintettel a jövedelmi viszonyokra elhagyta az egyetemi oktatást, és előbb a Közép-dunántúli Szénbányászati Tröszt Dudari Szénbányáknál, majd később az Iker aknáknál lett központi bányamérés-vezető.

1961-ben indult be erőteljesen a Visonta környéki lignitvagyon kutatása, elsősorban mélyfűréssel, majd lejtős és függőleges aknával.

Mivel a Jászszágból származik, szülei rábeszéltek, hogy jelentkezzen az induló külfejtéses lignitbányászathoz, hogy közelebb legyen idősebb szüleihez.

1961 ősztől üzem alakult a kutatások irányítására, ahol felelős műszaki vezetői, üzemi főmérnöki beosztást kapott. Ebben a beosztásban dolgozott majdnem a teljes beruházás befejezéséig.

Amikor 1971-ben a miniszter kinevezte a Mátraaljai Szénbányák műszaki vezetőjévé, illetve igazgatóhelyettesévé, a Visontai külfejtés már közel kétmillió tonna szenet termelt évente.

A Mátraaljai Szénbányáknál 17 évig töltötte be ezt a beosztást, és közben a külfejtés teljesítménye elérte az évi héttmillió tonnát. Szakmailag sok kihívással kellett megbirkóznia, melyeket – kollégáival együtt – sikerrel megoldott. Bizonyíték: a külfejtés és az erómű ma is dolgozik.

Nyugdíjazásáig a vállalat vezérigazgatói, az utolsó évben felszámoló biztos beosztását töltötte be. Megítélése szerint gazdag szakmai életútja volt.

Hangyál János

aranyokleveles olajmérnök

1933-ban született Sarkad községben. A szeghalmi gimnáziumban érettségizett, ezt követően felvették a Nehézipari Műszaki Egyetemre, Miskolcra. 1957-ben itt szerzett olajmérnökként diplomát.

A végzést követően a Lovászi Kőolajterelő Vállalathoz vették fel,

ahol először fizikai gyakorlati munkát kellett végeznie. Ezt követően technológus mérnökként dolgozott, majd 1959-ben kinevezték a technológiai osztály vezetőjének. A mezők művelésével, ezen túlmenően a kutak termeltetésének automatizálásával foglalkozott.

1962-ben áthelyezték a Nagyalföldi Kőolajtermelő Vállalat orosházi üzemébe üzemvezető mérnöknek. Ekkor indult meg nagyobb ütemben a pusztaföldvári mező termelő berendezéseinek kiépítése és üzembe helyezése. Az üzemhez tartozott a battonyai, mezőhegyesi, tótkomlói, majd később az üllési és a szanki mező is. 1969-ben Szolnokra, a Vállalat központjába helyezték, ahol a termelési főosztály vezetője, majd 1972-től megbízott főmérnöke volt.

1975. január 1-jével kinevezték a tröszt bányászati igazgatójának. Feladata volt a hazai, majd később a külföldi szénhidrogén-kutatás, -termelés és -szállítás, valamint ezen a területeken a nemzetközi együttműködések irányítása.

1993-ban nyugdíjba vonult, majd ezt követően 1999-ig műszaki szakértőként és tanácsadóként foglalkoztatták.

Az aranydiploma átvétele óta lényeges esemény nem történt, éli a nyugdíjas éveit.

Hárs Ferenc

aranyokleveles olajmérnök

Az egyetem elvégzése után 1957 májusában a Várpalotai Mélyfűrő Vállalathoz került. A gyakorlati idő letelte után termelési főelőadó, üzemvezetői, kirendeltség-vezetői, majd fűrési műszaki vezetői munkaköröket töltött be.

1962-től 1965-ig az országos Földtani Főigazgatóság kijelölése alapján egy nemzetközi szerződés végrehajtásaként Nyugat-Afrikában, Guineában kutató expedíciót vezetett, amely iskolák, kórházak, lepratelepek vízellátásával foglalkozott.

1970-től 1973-ig a NIKEX Külkereskedelmi Vállalat megbízásából Közel-Keleten (Libanonban, Szíriában és Jordániában) nyersanyag-kutatási csoportokat irányított. Külkereskedelmi vállalatok kutatással kapcsolatos tárgyalásain Nigériában, Algériában, Tunéziában több alkalommal szakértőként vett részt.

1975-ben a Nehézipari Minisztérium az Országos Földtani Kutató és Fűrő Vállalat műszaki igazgatóhelyettesi feladat ellátásával bízta meg. Ezt a munkakört 1988-ig töltötte be.

1987-ben a műszaki igazgatóhelyettesi munkakör mellett a vállalati tanács a Földtani Kutató és Fűrő Vállalat igaz-

gatói teendőinek ellátásával is megbízta. A GEOMINCO Rt. részéről szakértőként több alkalommal részt vett a Mongol-Magyar Molibdénbánya megnyitásának előkészítési munkálataiban. 1988 decemberében vonult nyugdíjba.

Dr. Horn János

aranyokleveles olajmérnök

1932. augusztus 5-én született Budapesten. Olajmérnöki oklevelét 1957. április 26-án szerezte.

Az oklevél megszerzése után 1957. május 2-án a Mélyfűrő Vállalatnál Tokodon helyezkedett el főmérnökként, majd a „gyakorlati idő” letöltése után üzemvezető-he-

lyettesi beosztást kapott.

1958. április 1-jei hatállyal a tokodi Mélyfűrő Vállalatot több mélyfűrő vállalattal összevonták, és a megalakult Vízkutató és Fűrő Vállalat központjában területi mérnöki beosztást kapott. 1961-ben áthelyezték az Országos Földtani Főigazgatósághoz területi főmérnöki beosztásba (észak-magyarországi terület – lignitkutatás, recski nagymélységű szinesfémérc kutatás). 1964-ben a jogutód Központi Földtani Hivatal kutatásgazdasági osztály vezetője, majd a közgazdasági főosztály vezetője lett.

1992-től a Bányai Dolgozók Szakszervezete elnöki tanácsadója, ma már elnöki főtanácsadójaként dolgozik.

1964-ben gazdasági mérnöki (Budapest Műszaki Egyetem), 1982-ben szakközgazda (Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem) oklevelet szerzett. Doktori disszertációját 1983-ban védte meg a Marx Károly Közgazdasági Tudományegyetemen.

1994 és 1998 között a Magyar Villamos Művek Rt. felügyelő bizottsági tagja, majd elnöke. Tagja a Magyar Tudományos Akadémia Bányászati Ergonómiai és Bányaegészségügyi Tudományos Bizottságának, a BKL-Bányászati és a Földtani Kutatás c. lapok szakmai szerkesztőbizottságának, az Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület műszaki tudományos tanácsának.

1979-ben egy, 2002 és 2007 között kilenc szakmai könyve jelent meg. Számos szakmai előadást tart, szakcikkei a Bányászat, a Kőolaj és Földgáz, az Energiagazdálkodás és az MVM Rt. közleményeiben jelennek meg. 2006-ban a BKL – Bányászat „Nívódíj” elismerésében részesült. Állandó meghívott tagja a Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar Tanácsának, valamint a Magyar Tudományos Akadémia Bányászati Tudományos Bizottságának.

Egyesületi Tagságai: Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület tiszteleti tagja, Magyarhoni Földtani Társulat, Energiagazdálkodási Tudományos Egyesület.

Elnöke a Bányász Kultúráért Alapítvány és a Szakszervezetek Gazdasági és a Társadalomkutatási Intézet alapítványának.

1990 utáni kitüntetései: Pro Facultate Rerum Metalliarum kari emlékérem (Miskolci Egyetem Bányamérnöki Kar), Magyar Köztársasági ezüst érdemkereszt, Szent Borbála-emlékérem, Bányász Szolgálati Oklevél, Péch Antal-emlékérem (OBMKE), Eötvös Lóránd-díj (GKM).

Az aranydiploma után sok változás – hál’ Istennek –

nem történt. Változatlanul dolgozik, valamint befejezte az „Életút” c. sorozatot, melyben 200 akadémikus, egyetemi tanár, a szakma kiemelkedő személyiségeinek életútja olvasható, 20 kötetben, közel 6800 oldalon. A könyvek folyamatosan jelennek meg és olvashatók az ingyenes Széchenyi Könyvtár Magyar Elektronikus Könyvtárában (www.mek.oszk.hu).

Számos elismerést kapott az elmúlt 10 év alatt, de az életútja minden könyv hátoldalán frissítve olvasható.

Kruller János

aranyokleveles

bányaművelőmérnök

1933. október 22-én született Vasas bányatelepen. Elemi iskoláit Szabolcs bányatelepen, gimnáziumi tanulmányait 1944-től 1952-ig a Pécsi Nagy Lajos Gimnáziumban végezte.

Egyetemi éveit 1952-től a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán kezdte, és 1954-től 1957-ig a Műszaki Egyetemi Karok (Sopron) Bányamérnöki Kar bányaművelőmérnöki szakán fejezte be 1957. május 6-án.

1957. július 1-től 1965-ig dolgozott a Pécsi Szénbányászati Tröszt „Béke” aknáján, mint bányamérő és üzem-mérnök. Feladata volt a külszíni fejtések meddő letakarításának irányítása, a meredek dőlésű széntelepekben a súrlódásos fejtések technológiájának kidolgozása és a TH-val biztosított vágathajtások bevezetése.

Béke- és István-akna összevonásával a Mecseki Szénbányák Pécs Bányüzemében 1965-től 1975-ig az előkészítő és feltáró körlet vezetője volt bányamesteri beosztásban. A másodlagos művelésű széntelepek és szénpillérek lefejtése után István-akna a mélyszinteken a gázkítörésveszélyes minősítésű széntelepek művelésére tért át. A gázkítörés elleni védekezés előírásainak életbe léptetése után a védekezés irányítását végezte 1971-től 1975-ig.

1975 és 1981 között István-aknán termelési főmérnök-helyettesi és felelős műszaki vezető-helyettesi beosztásban dolgozott. Kísérleteket végeztek a gépesített biztosító berendezések alkalmazására meredek dőlésű széntelepekben.

A bányabiztonság gyakorlati alkalmazása terén szerzett tapasztalatai alapján 1981-től áthelyezték a Pécsi Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségre bányaműszaki felügyelő beosztásba, ahol 1984 és 1988 között hivatalvezető-helyettes és 1988-tól 1993. január 1-ig – nyugdíjazásáig – a felügyelőség hivatalvezetője volt.

A „Kapitányság” megalakulása után folytatódott az urán- és szénbányászat leépítése.

Szakmai munkája elismeréséül számos kitüntetésben részesült: Kiváló Dolgozó, Bányászati Szolgálati Érdemérem, Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetések.

László Gyula

aranyokleveles bányaművelőmérnök,

okleveles munkavédelmi szakmérnök

1931. április 12-én született Mátranovákon. A kötelező 6 általános iskola elvégzése után a 4 polgárit is elvégezte

magánúton, a vizsgákat a Pásztói Polgári Iskolában tette le.

1947 nyarán a helyi bányászathoz nyert felvételt mint segédmunkás, majd bányakovács ipari tanulóként szerződött le. 1952-től szakmunkásként dolgozott, majd jelentkezett szakértettségire, melyet 1952-ben végzett el. 1952-től Miskolcon, majd Sopronban járt

egyetemre, 1957. május 6-án megvédte a diplomáját.

Ettől kezdve a Nógrádi Szénbányák Vállalat üzemében dolgozott: Ménkes Bányüzemben volt üzemvezető a vállalat fűrüzeménél, majd 1963. április 1-től a Mátranováki Bányászati Gáti IV., Gáti II., Csipkés, Csurgó bányák vezetője volt 1972-ig, a bányászati felszámolásáig.

Ezután 1972-től 1974-ig a vállalat földtani és földmérési üzem fűrüzemének vezetőjeként dolgozott. Ez idő alatt elvégezte a munkavédelmi szakmérnök tanfolyamot 1974-ben. Még 1974-ben a vállalat munkavédelmi osztályára irányították, itt dolgozott 1989. év végéig.

Mint osztályvezető-helyettes, 1981-től bányamentő vezető is volt, amikor a vállalathoz tartoztak a Recski Ércbányák mentősei is.

1984 elejétől ő irányította a Földalatti Bányamúzeumhoz tartozó kiállító épületek és skanzen létrehozását. 1984-től 1989-ig a Földalatti Bányamúzeum vezetője volt. Továbbá ellátta a vállalat föld alatti és külszíni tűzvédelmi vezetői feladatait, valamint vállalati robbantásokkal kapcsolatos tevékenységet, por- és zajméréseket is végzett.

Sok bányatűz kialakulását előzték meg, de sajnos sok halálos baleset mentési munkálatait is végezték.

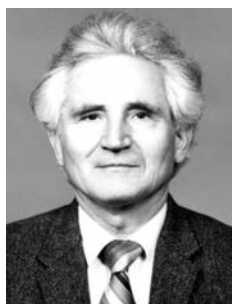
A bányászati és a vállalat vezetése egyaránt elismerte a munkáját kitüntetésekkel.

1989. december 24-én vonult nyugdíjba.

Makara Ambrus István

aranyokleveles

bányaművelőmérnök

1931. február 12-én született Budapesten. Elemi iskoláinak elvégzése után 1950. március 18-tól a Mákvölgyi Bányászati Üzem alberttelepi aknájánál föld alatti szállítóként, majd föld alatti csapatcsillésként dolgozott 1951. augusztus 10-ig.

Ekkor az üzemvezetőség szakértettségire küldte Pécsre. Az érettségi vizsga sikeres letétele után nyert felvételt Miskolcra. Harmadévtől Sopronban volt hallgató, 1957. május 6-án itt szerzett diplomát.

Az egyetem elvégzése után a Sajóvölgyi Bányászati Üzem Szuhakálló I. aknáján, majd Szeles I., Szeles II. aknáján és a hozzá tartozó külfejtésen, majd a sajókazai Sólók I-es aknán töltötte a gyakorló éveket. Ezután a Kazincbarcikai Bányászati Üzem mérnökségvezető, majd a Bükkaljai Bányászati Üzembe helyezték át biztonsági mérnöki beosztásba. Itt dolgozott 1987. augusztus 6-án bekövetkezett nyugdíjazásáig.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó kitüntetés 3 alkalommal,

Kiváló Munkáért kitüntetés, Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany és gyémánt fokozata, Sóltz Vilmos-émlékérem (OMBKE).

Nyertes Antal

aranyokleveles olajmérnök

1932-ben született Csepelen. A csepeli Jedlik Ányos Bencés Gimnáziumban érettségizett. A Nehézipari Műszaki Egyetemre 1952-ben nyert felvételt, melyet Sopronban 1957-ben fejezett be, okleveles olajmérnökként. 1964-ben munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett.

Egyetemi tanulmányai befejezése után a Tokodi Mélyfűró Vállalatnál kezdett dolgozni fűrómunkásként, később termelési előadóként. A Vízkutató és Fűró Vállalat megalakulásakor áthelyezéssel Budapesten geodétaként dolgozott, később a Ceglédi Üzemnél az akkor induló termálfúrások kiviteli programjának körzetvezetői, fűrómesteri teendőit végezte három fűrőberendezéssel. Innen a pesti központba került, ahol a vállalati biztonságtechnika szervezését, kiépítését végezte. Később helyettes termelési osztályvezetőként, önálló biztonságtechnikai csoportvezetőként dolgozott 1994. évi nyugdíjazásáig. 1970 és 1975 között a Kútűró és Kazánépítő Vállalatnál kútosztályvezető igazgatóhelyettes főmérnökként, majd a Pest megyei Víz- és Csatornamű Vállalatnál dolgozott kútűró, kútépítő részleg felelős műszaki vezetőjeként, építésvezetőként.

1990-ben független jelöltként Budapest XXI. kerületének önkormányzati képviselője lett, ahol négy évig a Szociális és Egészségügyi Bizottság elnöki teendőit látta el. Jelenleg gyémántkoszorús igazságügyi szakértőként dolgozik vízkutató-kútűró, kútépítő és biztonságtechnika szakágban országos hatáskörrel.

Munkája elismeréseként többször a Kiváló Ifjú Mérnök, Kiváló Dolgozó címet nyerte el, továbbá a Minisztertanács Kiváló Dolgozója kitüntetés birtokosa.

Orbán Tibor József

aranyokleveles
bányaművelőmérnök

1951-ben Pápán érettségizett, majd Miskolcon és Sopronban járt egyetemre, 1957-ben szerzett diplomát.

1957-től 1992. évi nyugállományba vonulásáig a Bakonyi Bauxitbányánál dolgozott. 1957-től beosztott mérnöki munkakörben üzemi gyakorlatot szerzett, később műszaki fejlesztő mérnök lett. Feladata volt a rakodás, gépesítés és a hozzá tartozó fejtési rendszerek kísérleti bevezetése. 1961 októberétől üzemvezető Szóc-Határ völgy, majd 1962-től Nyirád bauxitbányákban. Az üzem mélyművelésből és külfejtésből termelte ki a bauxitot. 1977-től termelési főmérnök a Bakonyi Bauxitbánya teljes területén. A beosztáshoz tartozó szokásos feladatokon túlmenően kidolgozásra került különleges feladatként a nyirádi terület nagy-

teljesítményű, nehéz vágathajtó géppel történő gyorsütemű feltárási, lefejtési rendszere, ezzel az aktív víznívó süllyesztéses vízmentesítés időszakának lerövidítése. 1982-től műszaki igazgatóhelyettes, majd műszaki vezérigazgató helyettes 1992-ig. 1990-ben a Fejér megyei Bauxitbányákat beolvasztották a Bakonyi Bauxitbányába, ezzel az egész magyarországi bauxitbányászat műszaki vezetése is feladatként jelentkezett.

Szakmai szervezetben való részvétele, OMBKE-tagsága 1953-tól datálódik. Helyi csoportvezetői tag, majd helyi elnök és szakosztály-vezetői tag volt. 1977 és 1988 között Tapolcán a városi sportegyesület elnöke. 1994 és 1998 között önkormányzati képviselő, majd bizottsági tag 2002-ig. Jelenleg a Város- és Természetvédő Közalapítvány kuratórium elnöke.

Több állami, városi, egyesületi, vállalati és szakmai kitüntetés tulajdonosa.

Papp János

aranyokleveles
bányaművelőmérnök

1928. augusztus 23-án született Egerbocson. 17 éves korában került az Egercsehi Bányászathoz, és különféle külszíni, majd földalatti munkakörökben dolgozott. A sikeres szakmai tanfolyamok elvégzése után lehetett segédvájár,

vájár, majd robbantómester és segédaknász. A megszerzett gyakorlattal és a tanfolyami eredményei alapján részt vett egyetemi előkészítő, szakérttségi tanfolyamon Esztergomban. 1953-ban kezdte meg egyetemi tanulmányait, és tanulmányai végén, 1957-ben szerezte meg bányaművelőmérnöki oklevelét.

Az egyetem elvégzése után Egercsehiben dolgozott tovább, a következő beosztásokban: körletvezető, beruházási előadó, üzemi bányamentő parancsnok, felelős műszaki vezető-helyettes, oktatási előadó és gazdasági ügyek intézője. 1963-tól aknavezető volt a szarvaskői, 1969 és 1972 között pedig a borsodnádasdi aknánál. A vállalati vezetés 1972-ben az Egercsehi Bányászathoz került, és borsodnádasdi bányáinak igazgatójává nevezték ki.

Romló egészségi állapota miatt 1982-ben kérte a nyugdíjazását. Az Egercsehi Bányászathoz 1945-ben kezdett, és 1982-ben, 37 év szolgálat után fejezte be munkáját.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (hat alkalommal), Kiváló Bányász, Bányászat Kiváló Dolgozója, Szolgálati Érdemérem (bronz, ezüst és arany fokozata), Munka Érdemrend (bronz fokozat). Az OMBKE 40 és 50 éves tagságért Sóltz Vilmos-émlékérmeket kapott, a Bányász Szakszervezet pedig az 50, 60 és 65 éves tagságért emléklapot adott.

Egercsehitől és a szakmájától nyugdíjasként sem szakadt el. Ezt bizonyítja a folyamatos szakszervezeti tagsága és a helyi szervezeteknél elnöki, majd – több mint 10 éve – tiszteletbeli elnöki tisztség. Bizonyítja az is, hogy alapító tagja a 10 éve működő Egercsehi Bányász Baráti Kör Egyesületének.

Dr. Patvaros József

aranyokleveles
bányaművelőmérnök

Végzettségek, fokozatok: Okleveles bányamérnök (Sopron, 1957), a műszaki tudomány kandidátusa (1963), műszaki (egyetemi) doktori cím (1964), a műszaki tudomány (MTA) doktora (1991).

Beosztások, tisztségek (egyetemen): 1957-1958 egyetemi tanársegéd (Sopron); 1958-1970 tudományos munkatárs (Sopron-Miskolc); MTA Bányászati Munkaközösség; 1970-1979 egyetemi docens; 1979-1996 egyetemi tanár; 1982-1996 Egyetemi Tudományos Diák Köri Tanács elnöke; 1985-1995 OTDK Műszaki Szekciójának elnöke, valamint 14 hazai műszaki felsőoktatási intézmény TDK munkájának szakmai irányítója; 1989- a Society of Mining Professors alapító tagja; 1996- a Miskolci Egyetem professor emeritusa.

Oktatási terület, feladatok: ásványvagyon-kutatás, bányaszellőztetés, élet- és környezetvédelem, jövesztéstechnika, bányagazdaságtan és bányászati kibernetika, bányabiztonság és munkavédelem tárgykörökben előadások tartása és gyakorlatok irányítása a nappali és levelező hallgatók részére.

Kutatási területek, kutatási irányok: bányászati telepítések optimalizálása, bányabiztonság növelésének hatékony megoldásai, új típusú bányászati technológiai rendszerek tudományos megalapozása, bányászati technológiai rendszerek szintézise, természeti környezetet kímélő bányászati technológiai megoldások tudományos vizsgálata, hazai és nemzetközi bányászattörténet, a bányászati felsőoktatás története.

Kitüntetések: A Bányászat Kiváló Dolgozója (arany fokozat, 1975), Bányász Szolgálati Érdemérem (ezüst fokozat, 1976), Zorkóczy Samu-emlékérem (1976), Delius Christoph Traugott-emlékérem (1990), A Bányászat Érdemes Dolgozója (1982), Munka Érdemrend (bronz fokozat, 1983), Pro Scientia aranyérem (honoris causa, 1991), Kiváló Dolgozó (1989), Pro Scientia Aranyérmesek Társaságának tiszteletbeli tagja (1994), Sóltz Vilmos-emlékérem (1993, 2003), Signum Aureum Universitas (1994 – Miskolci Egyetem).

Dr. Sasváry Zoltán

aranyokleveles bányagépészmérnök
1934. január 6-án született Debrecenben. Debreceni elemi iskolai, majd gimnáziumi tanulmányait a debreceni gépipari technikumban végezte. Kitüntetéses érettségi vizsgája alapján 1952 őszén felvételi vizsga nélkül iratkozhatott be a miskolci Nehézipari Műszaki

Egyetem bányagépész szakára. A nappali tagozaton hat szemesztert Miskolcon, négy szemesztert Sopronban abszolvált. Bányagépészmérnöki diplomáját 1957 tavaszán Sopronban jeles eredménnyel védte meg.

A diplomavédést követően – a soproni Bányamérnöki Kar meghívására – közvetlenül a II. sz. Bányagéptani Tanszékre került tanársegédi kinevezéssel, ahol dr. Boldizsár Tibor professzor irányítása alatt az oktatói munkák mellett a tanszék elméleti és gyakorlati ipari kutatásaiban egyaránt részt vett. Az utóbbiak főleg hazai geotermikus energia hasznosítására és bányaszellőztetési vizsgálatokra terjedtek ki. A Bányászati Lapokban megjelent első nagyobb publikációja is a bányabeli segédshellőztetés tervezésével foglalkozott.

A Bányamérnöki Kar Miskolcra való költözését követően dr. Falk Richárd tanszékvezető professzor irányítása alatt folytatta az oktatói és kutatói munkát. 1962-ben adjunktusi kinevezést nyert. 1960-ban és 1962-ben hosszabb tanulmányi időt tölthetett a freibergeri Bányász Akadémián, ahol a Külszíni Bányagéptani Intézetnek volt vendége. Itt kezdhetett el azoknak a szakmai anyagoknak a megismerését, illetve feldolgozását, amelyek alapot adtak részére a hazai külszíni bányagépészeti oktatás megindításához. Az egyetemi oktatói és kutatói tevékenysége alatt – díjnyertes akadémiai szakmai pályamunkája mellett – bányagépészeti tárgyú szakkönyvírásban, egyetemi jegyzetírásban társszerzőséggel vett részt, és több szakcikke jelent meg.

A nehézipari és a művelődésügyi miniszter együttes kinevezése alapján 1963 őszétől az esztergom-kenyérmezei Felsőfokú Technikum igazgatóhelyettese és az ott alapított Bányagéptani Tanszék tanszékvezető tanára lett. Elsődleges feladatát képezte a bányagéptani és bányavillamosági szak megindítása. A tanszékvezetési, oktatási munkái mellett névre szóló kutatási és szakértői feladatokat látott el, 1965-ben felvették az Országos Szakértői Névjegyzékbe. Közben több tananyagot (jegyzeteket, segédleteket) írt az eredményes szakmai oktatás érdekében. A szak tematikájában – elsőként a hazai felsőoktatásban – már külön tantárgyként szerepelt a külszíni bányagéptan. 1967-től ipari kutatási munkákat irányított. Ezekkel a NIM műszaki főosztálya, a Bányászati Kutató Intézet, a GEOMINCO Rt. és számos más hazai vállalat bízta meg a tanszékét. 1974 őszéig, az intézmény átszervezéséig látta el a felsőfokú oktatási intézmény teendőit.

Szakmai kutatásait az 1960-as évek végétől elsősorban a szilárdásvány-bányászati tárolástechnika elméleti és gyakorlati témakörben folytatta. Ebből a témakörből nyújtotta be 1972-ben egyetemi doktori disszertációját a miskolci egyetem Bányamérnöki Karához. Az opponensi javaslatok által elfogadott disszertáció és a sikeres vizsgálatok alapján 1973-ban avatták Miskolcon műszaki doktorrá.

Az esztergom-kenyérmezei felsőfokú oktatási intézmény bázisán létrejött NIM Továbbképző Központnak, majd az OKTÁV Továbbképző Intézetnek tudományos tanácsadója, 1976-tól műszaki továbbképzési főosztályvezető lett. Feladata volt a bányászati, villamosipari és vegyipari szakmai továbbképzések fejlesztése, lebonyolításának koordinálása. Ez idő alatt számos tananyagot állított össze, továbbá tankönyvet írt az esztergom-kenyérmezei középfokú bányagéptani technikum részére.

Közel 17 éves továbbképzési munka után 1991-ben ment nyugdíjba. Az OKTÁV Továbbképző Intézet 1993-ban ismét meghívta mint nyugdíjas munkavállalót, szakok-

tatási fejlesztési feladatok ellátására. 1996 őszétől egy új önálló szakképző és szakmai szolgáltató kft. munkatársa lett, mint oktatási tanácsadó. Szakképzési programok összeállításával, iskolarendszeren kívüli szakoktatás módszertanával foglalkozott. Irányítása alatt történt ennek az intézménynek az MSZ EN ISO 9001:1996. szabvány szerinti minőségbiztosítási rendszere kidolgozása és a hivatalos tanúsítás általi elfogadtatása. Tevékenységét 2000 áprilisáig folytatta, folyamatos munkaviszonyt a továbbiakban már nem vállalt.

Nyugdíjas léte alatt – egyéb családtörténeti és várostörténeti dolgozat mellett – számos bányagépész-történeti tanulmányt állított össze és adott ki magánkiadásban. Jelenleg a hazai bányagépészet iskolarendszerű oktatásának történetét állította össze.

Somogyvári Imre

aranyokleveles
bányaművelőmérnök

1927. február 11-én született Szombathelyen. Elemi és középiskolai tanulmányai befejeztével 1945 őszén beiratkozott a Magyar Királyi József Nádor Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Bányamérnöki Karára Sopronban.

Diplomáját 1957-ben védte meg. Első munkahelye a Bányászati Kutatóintézet Robbantástechnikai Laboratóriuma volt Tatabányán. Itt beosztott mérnökként kezdte.

1952-ben felvették a Komlói Aknamélyítő és Feltárási Vállalathoz. Ennek során a Mecseki Szénbányák és a Mecseki Ércbánya aknamélyítési és vágathajtási munkáinál dolgozott a következő beosztásokban: vezető aknász, beosztott mérnök, üzemvezető, felelős műszaki vezető, körzeti főmérnök, valamint a mecseki körzeti vezetője. A változatos feladatok megoldása során külön hangsúllyal szerepeltek az uránbánya területén Magyarország legmélyebb aknáinak (1000 m felett) lemélyítései. Ebben a munkában mint felelős műszaki vezető vett részt. A Pécs-Budapest MÁV fővonal alagútjainak építésében is tevékenyen részt vett 1970-79-ig. Súlyos betegség miatt 1984-ben rokkantnyugdíjba kényszerült. 1989-ban csatlakozott ahhoz a teamhez, amely Pécs város – az egykori római Sopianae – immár föld alá süllyedt ókeresztény sírkamráinak feltárását szervezte, és aminek most is tagja. Az itteni tevékenységét környezetvédelmi miniszteri dicsérettel honorálták. 1992-ben felkérte az Osztrák Köztársaság, hogy mint tiszteletbeli konzul a két ország kapcsolatát ápolja. A kérésnek eleget tett és 14 évig vállalta a feladatot.

Dr. Somos László

aranyokleveles geológusmérnök

Tanulmányok: 1940-1952 elemi és középiskolai tanulmányok (Szegedi Radnóti Gimnázium), 1952-1957 Soproni Műszaki Egyetemi Karok bányamérnöki szak (geológusmérnöki diploma), 1964 egyetemi doktori cím, 1988 a földtudomány kandidátusa cím.

Munkahelyek: 1957-1959 Komlói Mélyfűrő Vállalat, 1960-1964 Mecseki Szénbányászati Vállalat, 1965-1972

Nehézipari Minisztérium, 1973-1992 Magyar Állami Földtani Intézet, 1992-1994 Magyar Bányászati Hivatal, 1994-2007 Magyar Geológiai Szolgálat, 2008-2014 Wildhorse Energy Ltd. Budapest, 1967-1981 Nyersanyagkutatás Közép-Amerikában.

Tagja a Magyarhoni Földtani Társulatnak és az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek. 1990 és 1993 között a Magyarhoni Földtani Társulat Matematikai Szakosztályának vezetőségi tagja. 1994 és 1998 között a Magyarhoni Földtani Társulat Matematikai Szakosztályának titkára.

Fontosabb tudományos munkái: Makro elemek geokémiája – Mecsek hegység; Szénhez kötött metán Mány – Csordakút térségében. Nyomtatott publikációinak száma 25, melyből 3 könyv formában.

Tóth József

aranyokleveles
bányaművelőmérnök

1933-ban született Zagyvapálfalván. 1951-ben Pécssett szakértésigizett, majd 1952-ben beiratkozott a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára. 1957-ben Sopronban szerezte meg bányaművelőmérnöki oklevelét.

1957-ben a Nógrádi Szénbányákhoz került Nagybatonyba üzemmérnöki beosztásba. 1958-ban a Szurdok Bányauzemben főaknász, a bányamesteri beosztás után Szurdok, Tőkés, Pólyós összevont bányauzemek aknavezetője. 1964-től 1971-ig az összevont Nagybatonyi Bányauzemnek volt a biztonsági mérnöke.

1971-től 1974-ig Tiribes Bányauzem, 1974-től 1979-ig Kányás Bányauzem főmérnöke. 1979-ben a Nógrádi Szénbányák Vállalat központjába került műszaki-gazdasági tanácsadó munkakörbe. Nyugalomába vonulásáig (1989) termelési osztályvezető volt.

Munkásságának fontos része a szurdoki lejtőszakna iszaptömedékelés utáni továbbmélyítése, a kőzetcsavazási kísérletek végzése, a Tiribes Bányauzem gázkítórésszel kapcsolatos előrejelző kísérletek, mérések vezetése, Kányás Bányauzem vágathajtás gépesítése, a 2MK-E biztosítású önjáró frontfejtés bevezetése, a rétegvíz-lecsapolás technológiai rendszerének kidolgozása, valamint a löttbeton kísérletek Szorospatakon.

1976-ban munkavédelmi szakmérnöki diplomát szerzett, majd igazságügyi munkavédelmi szakértői tevékenységet folytatott egészen nyugalmába vonulásáig. 1961-ben bányamentő tanfolyamot végzett, ezt követően, beosztástól függetlenül 28 éven keresztül aktív bányamentő volt.

Szakmai tevékenységének elismeréseként megkapta a Bányász Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst, arany fokozatát. Hat alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetésben részesült. Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést kapott. Elnyerte a Kiváló Ifjú Mérnök oklevelét. Szakszervezeti munkáért ezüst fokozatú kitüntetésben részesült.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek 1953-tól tagja. 1977-től 12 évig a Bányászati Lapok szerkesztőbizottsági tagja, munkáját két alkalommal Sóltz Vilmos-emlékéremmel ismerték el.

Vedrődi Antal

aranyokleveles
bányaművelőmérnök

1934. július 26-án született Kémesen. Elemi és középiskolai tanulmányainak elvégzését követően a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának hallgatója lett, és 1957 májusában bányaművelőmérnöki diplomát szerzett.

1957. augusztus 25-től a Komlói Szénbányászati Tröszt Béta Bányauzemében kezdett dolgozni, mint mérnök gyakornok. 1958-ban az üzembiztonsági megbízottja lett. 1959-ben mint üzemmérnök a műszaki csoportban dolgozott, és részt vett a fém támas-fémsüveges frontfejtések bevezetésében. 1960-ban az üzem szellőztetési vezetőjévé nevezték ki, és kialakította a bányauzem légosztályait.

1961. január 1-én a tröszt beruházási osztályára került műszaki ügyintézőnek.

Az 1963. január 30-án megalakult Mecseki Szénbányászati Tröszt beruházási osztályának területi főmérnökévé nevezték ki, mely mellett ellátta az előkészítési csoport vezetői feladatait is. 1967-ben a beruházási csoport vezetője lett.

E feladatok ellátása mellett elvégezte a bányaiipari gazdasági mérnök szakot, és 1966-ban az abszolutórium megszerzésével fejezte azt be.

1979. december 16-tól beruházási osztályvezető lett az 1982. évi átszervezésig. Ekkor már beruházási főmérnök-helyettesként három beruházási osztály irányítását látta el a beruházási főmérnökségen belül. Az 1989. január 1-jével megalakult beruházási irodában irodavezető-helyettes lett 1990. január 31-ig, azaz nyugdíjba vonulásáig.

A beruházási munkák keretében elsődlegesen (18 éven keresztül) az előkészítések területén dolgozott. Beruházási programok tartalmi előkészítésében, azok pénzügyi terveinek és gazdaságosságainak kidolgozásában, tervszerű megvalósításainak ellenőrzéseiben és üzembe helyezéseiben, továbbá a pénzügyi lehetőségekhez igazított éves tervek elkészítésében. Kidolgoztak olyan „beszélő” számítógépes nyilvántartási rendszert, amely az egyes beruházások mindenkori állapotáról információt ad. Tevékenységének utolsó 10 éve összefonódott az ún. „Liasz program” kialakításával és megvalósításával.

Munkavégzése alapján megkapta a Bányászati Szolgálati Érdemérem bronz, ezüst és arany fokozatait.

1953-tól tagja az OMBKE-nak. A Bányászati Lapok számában közzétette a Mecseki Szénbányák beruházási tevékenységét 1988-ig, valamint az OMBKE mecseki szerződéseinek tevékenységét.

Az egyesület 40, 50 és 60 éves tagságért Sóltz Vilmos-emlékérem kítüntetést adományozott részére.

Nyugdíjas éveinek utolsó 7-10 évét betegségek nehezítik.

Aranyoklevél jubileumi diplomában részesült

Bogdán Gyula

okleveles olajmérnök

1944. augusztus 31-én született Kaposváron, iskoláinak befejezéseként Dombóváron érettségizett 1962-ben. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1967-ben szerzett olajmérnöki oklevelet, majd a Nagyalföldi Kőolajtermelő Vállalathoz került. Féléves üzemi

gyakorlatok leteltével 1967 decemberében véglegesítették az Orosházi Üzem olajtermelési üzemegységéhez termelési mérnökként.

Az üzemhez tartozó olajmezők termeltetésénél alkalmazott termelési módok (felszálló, mélyszivattyús, segédgázos), a gyűjtési és előkészítési technológiák sokszínűsége, a termelt olaj hidraulikai jellemzői lehetőséget adtak az üzemi gyakorlat széles körű, gyors elsajátítására, az innováció alkalmazására.

1972. augusztus 1-től mint üzemegység-vezető irányította az olajtermelésben részt vevő kezelők, szakemberek munkáját, az újonnan felfedezett olajmezők (pl. Battonya-Kelet, Kaszaper-Dél, Csanádapáca, Pitvaros-Észak) termelő berendezéseinek technikai megvalósulását.

Nagy kihívás volt a jelentős olajkészlettel rendelkező Battonya-Kelet olajmező felszíni berendezéseinek és termelési módjainak kialakítása a mező rossz tárolójellemzőinek, a termeltetett kutak kis hozamának és a parafinos olaj hidraulikai tulajdonságainak figyelembevételével, ill. a nagy inerttartalmú gáz értékesítési korlátainak függvényében.

Vezetésével számos műszaki újdonság valósult meg az olajtermelés és -előkészítés területén (segédgázos kútkiépítések, nagylökétű himbák, vízágyas olajszállítás, elővízleválasztó berendezések, üvegszállal erősített vízkivádaló vezetékek, holland technológiájú belső korrózióvédelem).

Termelésirányítási feladatai mellett jelentős szerepet vállalt az üzemi olajipari szakmunkásképzésben oktatóként, az üzemi és vállalati sportrendezvények szervezésében, a dolgozók aktivizálásában. 1968 óta tagja az OMBKE Kőolaj és Földgáz Szakosztályának.

2005-ben vonult nyugdíjba, de pár hónapos pihenő után felkérték a Szolnoki Bányakapitányságon a szénhidrogén-termelés, gáztárolás felügyeleti feladataiból adódó hatósági munkavégzésre (MÜT engedélyek, bányatelek, építési és használatbavételi engedélyek), valamint a működő termelő berendezések rendszeres biztonságtechnikai helyszíni ellenőrzésére, amit 2013-ig végzett.

Munkáját számos vállalati és állami kitüntetéssel ismerték el mindkét munkahelyen. Többek között megkapta a Kiváló Újító ezüst vállalati elismerést (1986), a Kiváló Bányász miniszteri kítüntetést (1989, 1999), a MOL életpálya elismerést (2002), ill. a Szent Borbála-érem kítüntetést (2011).

Dr. Bohus Géza

okleveles bányaművelőmérnök
1943. július 26-án született Endrődön. Az általános iskolát Békéscsabában, a középiskolát Pécsen végezte, a Cséti Ottó Bányaiipari Technikumban. Érettségi után a Széchenyi aknán dolgozott különböző beosztásokban, majd a Nehézipari Műszaki Egyetemen tanult tovább.

Egyetemi éve alatt a sok szép emléket hagyó mókák és tanulás mellett Patsch Feri barátjával, valételnökükkel sokat dolgoztak a selmeci hagyományok miskolci meghonosításán. Gyakorlatát a budapesti metró építésénél, a tatabányai XV/c akna mélyítésénél, a várpalotai S-II. aknán és Lyukóbányán végezte, ahol még a „szorgalmi” időszak egy részében is aknáskodott.

Bányaművelőként végzett, és Tatabányán, a Bányászati Kutató Intézet robbantástechnikai részlegénél kezdte mérnöki munkáját, ahol a kutatáson kívül hamar megszerette a gyakorlati robbantástechnikát, amelynek azóta is elkötelezett híve. A munka mellett kandidátusi címet szerzett levelező aspiránusként Moszkvában, majd mind a mai napig a Miskolci Egyetemen tanít, már csak robbantástechnikát és alagútépítést.

Robbantástechnikai feladatai közül máig büszke a budapesti 2-es és 3-as metróvonal, a recski ércbánya és a bátaapáti geológiai tároló építéséhez szükséges munkákra, a beremendi, a hejőcsabai és a bélapátfalvai cementgyári kőbányák tervezésére, kohászati robbantásaira és több száz építmény robbantásos bontása közül a budapesti Millenáris Park kialakításához a Ganz Villamossági Művek hatalmas épületeinek eltüntetésére.

Az egyetemi oktatás mellett volt dékánhelyettes, a mérnök-továbbképzés irányítója és az egyetemi közművelődési bizottság elnöke is.

A tanítás mellett a mai napig vállal ipari megbízásokat a robbantástechnika, a külféjtések művelése és különböző környezetvédelmi feladatok megoldásában.

Külföldön is volt szerencséje hasznosítani hazai tapasztalatait. Így dolgozhatott – többek között – Egyiptomban, Jemenben, Szlovákiában, Mongóliában és Iránban is.

Az MTA Köztestületének és Bányászati Bizottságának tagja, a Magyar Mérnöki Kamara alapító tagja, a Magyar Alagútépítő Egyesület vezetőségi tagja és a Magyar Robbantástechnikai Egyesület tiszteletbeli elnöke, és természetesen az OMBKE-nek is tagja.

Számos szakcikk írója és 3 szakkönyv több fejezetének szerzője, de részt vehetett a robbantástechnikai szabályzatok és több lexikon készítésében is. Ma is jelentős részt vállal a robbantástechnikai szakemberek képzésében és továbbképzésében.

Miskolcon él zenetanár feleségével, aki Sárospatakon a Tanítóképző Főiskolán volt adjunktus. Két gyermekük és négy unokájuk teszi szebbé és könnyebbé életüket.

Cserháti József

okleveles bányaművelőmérnök
1939. május 11-én született Salgótarjánban. Értelmiségi családból származik, édesapja bányai tanító volt. Nős, 2 leánygyermek és 3 unokája született. Salgótarján-Baglyasalja városrészben lakik.

Általános és középiskolai tanulmányait 1945-től 1957-ig végezte kitűnő eredménnyel, s mint szovjet ösztöndíjas jelölt ipari technikus oklevelet szerzett (1956-os nemzetőrsége miatt az ösztöndíj jelölés megszűnt, sőt, kizárták az ország összes egyeteméről).

A Salgótarjáni Bányász NB-1-es kapuvédőjeként, mint többszörös válogatott, 1960-ban amnesztiában részesült. Az élsport folytatása mellett 1960 és 1967 között a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán bányaművelési szakon, levelező hallgatóként diplomázott. 1969 és 1972 között a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen tanult, majd szerzett „Terv-matematikuss” oklevelet.

A Nógrádi Szénbányáknál végigjárta a számlátrát, figuránsként kezdte, majd szervezési csoportvezető lett. 1972-től 1985-ig bér-norma osztályvezető, s végül termelési főmérnökként került rokkantsági nyugdíjba 1989-ben.

Kiemelkedő munkái: „Hatékonyabb munkarendek bevezetésének feltételei és általános szervezési szempontjai” c. tanulmány társszerzője. A szénbányászatban elsőként Nógrádban vezették be a növelt üzemiidőjű munkarendet (1982).

Nyugdíjasként Salgótarján első alpolgármestere volt a rendszerváltás után 1990-től 1991-ig, majd 1994-től 1998-ig. Salgótarján-Baglyasalja városrész önkormányzati képviselője volt 1990-től 2006-ig.

Salgótarján-Vizslás-Kazár-Mátraszele Víziközmű Társulat Elnöke volt 2001 és 2013 között.

Kitüntetései: Kiváló Dolgozó (1969, 1972), Bányász Szolgálati Érdemérem (bronz, ezüst, arany fokozat), Kiváló Munkáért díj (1983), Kiváló Társadalmi Munkáért (1982), Pro-Urbe díj (Salgótarján Megyei Jogú Város Közgyűlése, 2006).

Sport eredményei: 1961 SBTC: NB-1 Vidék legjobbja, 1958-1962 12-szeres magyar válogatott (A, B, utánpótlás), 1964 NB-1/B bajnoka, 1964 NB-s kapusoknál országos csúcs: 810 percig nem kapott gólt.

Mottója: „Élsport és tanulás összeegyeztethető.”

Dr. Darányi Ida

(Farkas Sándor Györgyné)

okleveles bányageológusmérnök
1943. december 6-án született Kiskunhalason. A kiskunhalasi Szilády Áron Gimnáziumban érettségizett 1962-ben.

Tanulmányai: 1962-1967: Nehézipari Műszaki Egyetem (Miskolc) Bányamérnöki Kar bányageológiai szak, 1972-1974: Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Kar hidrogeológus szakmérnöki szaktanfolyam, 1987: Egyetemi doktori /dr. univ./ (bányászati szaktu-

dományok), 1997: PhD doktori fokozat elnyerése, Miskolc (Földtudomány, Alkalmazott földtani és geofizikai kutatások tudományterület).

Első és egyetlen munkahelyén, a Bakonyi Bauxitbánya Vállalatnál 1967-ben kezdett dolgozni, mint bányageológus mérnök. Még ez évtől hidrogeológus munkakörbe helyezték, ahol 1988-tól osztályvezető-helyettes, 1991-től osztályvezető, 1993. január 1-től főhidrológus, 1996. október 1-től főhidrológus, vízművezető. 1999-től nyugdíjas.

Munkássága során részt vett a mélyművelésű bauxitbányák bányavíz-védelmének tervezésében, a mélyművelésű szilárdásványbányák felhagyásának vízkészletvédelmi követelményei kidolgozásában, vízminőségvédelmi tervek, környezeti hatástanulmányok készítésében.

Évekig irányította a nyirádi regionális ivóvízbázis üzemét. Üzemi vízgazdálkodási és vízvédelmi célt szolgáló létesítmények tervezője.

1996-ban bányászati szaktervezői jogosultságot, az 1997 és 1998 közötti években a vízügy számos szakterületére szakértői, tervezői és környezetvédelmi szakértői jogosultságot szerzett, amit a Magyar Mérnöki Kamara keretein belül jelenlegi tevékenysége során is fenntart.

1998-ban felvették a Magyar Tudományos Akadémia Köztestületének Tagjai közé. 1998-ban megkapta a földtani szakértői tevékenység végzésére jogosító engedélyt.

A Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar kari tanácsának döntése alapján 2002-ben felkérték a Környezetgazdálkodási Intézet Hidrogeológia-Mérnökgeológia Tanszék vízvédelem tantárgyi programjának keretében a környezetmérnöki szak környezetvédelmi szakirányú képzésben részesülő ötdéves hallgatói számára a bányavízvédelem előadások megtartására és a gyakorlatok vezetésére. Az oktatást 2011-ig folytatta. Tevékenységét a Miskolci Egyetem 2009-ben címzetes egyetemi docens kitüntető cím adományozásával ismerte el.

Az OMBKE, MHT, MHFT, MTA VEAB Bányászati és Földtani Munkabizottság, MTA X. Hidrológiai Tudományos Albizottság szakmai szervezetek tagja, egyes esetekben tisztségviselője.

Munkáját számos kitüntetéssel ismerték el: Kiváló Dolgozó (1979), Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozata (1982) és ezüst fokozata (1992), Kiváló Munkáért (1983), Bauxitbányászati Emlékérem (1998), Cséti Ottó Oklevél (2000) és Emlékérem (2011), Sóltz Vilmos-émlékérem (2003), Vitális István tudományos díj (2003), Pro Facultate Rerum Metallicarum érem (Miskolci Egyetem Műszaki Földtudományi Kar).

Erdélyi László Attila
okleveles bányaművelőmérnök

1943. július 6-án született Nagyszalontán – Magyarországon –, általános iskolai tanulmányait Balatonszárszón, Siófokon, Mezőkövesden, Cegléden végezte. A ceglédi Kossuth Lajos Gimnáziumban érettségizett, majd felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára,

ahol 1967-ben bányaművelőmérnöki oklevelet kapott. A szénbányászat akkori visszafejlesztésének időszakában, a meghirdetett állások közül a budapesti Bányászati Tervező Intézet (BÁTI) által kiírt álláslehetőséget választotta, melyet el is nyert. Azokban az években a bányavállalatok saját tervező irodákat hoztak létre, és a nem nagy volumenű tervezési feladatokat „házon belül” végezték. Ennek köszönhetően a kiviteli tervezés erősen lecsökkent, azonban így is lehetősége volt néhány technológiai és kiviteli terv elkészítésére. A BÁTI föld alatti tárolók, pincék megerősítési, felújítási terveivel és geodéziai mérések vállalásával pótolta a bányászati csökkenő megrendeléseket. Ennek keretében részt vett a Vecsés-Hajdúszoboszló-Kistokaj gázvezeték térképezési munkálataiban.

1969 augusztusában a Bányászati Aknamélyítő Vállalat (BAV) szolgálatába lépett. A BAV biztosította a sokoldalú szakmai gyakorlat megszerzésének feltételeit. A belépésekor technológusi feladatokat látott el, mely tevékenység az Abaliget vasúti alagút építési technológiájától a Budavári alagút felújításáig terjedt, valamint ajtós és tömör vízvédelmi gátak kivitelezési technológiáját készítette és azok építésének felügyeletét végezte. Víz alatti betonozások technológiáit készítette, és irányította azok kivitelezését.

A függőleges akna mélyítési gyakorlatának megszerzésére 1973-ban a vállalat recski üzeméhez került az I. kutatóakna építéséhez. A vállalati központba történt visszahelyezése után különböző beosztásokban tevékenykedett.

1976-ban műszaki titkári, majd titkárság-vezetői kinevezést kapott az átszervezett vállalatnál. Majd a biztonságtechnikai osztályon vezetőhelyettesként dolgozott. Közben 1989-ben munkavédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem keretein belül működő Munkavédelmi Képző és Továbbképző Intézetnél.

Az újabb vállalati átszervezés során munkavédelmi főmérnöki beosztást töltött be a vállalat felszámolási eljárásának megkezdéséig, illetve az önállósulástól vállalt egységként. formában történő tevékenységének megindulásáig, melyre a volt vállalati irányítás, felügyelet megszűnt.

1992 szeptemberében az Országos Bányaműszaki Főfelügyelőség jogi és igazgatási főosztályára került, majd az új Bányatórvény hatályba lépésével a Magyar Bányászati Hivatálnál főtanácsosi, majd szakmai főtanácsadói munkakörben dolgozott és ellátta a Munkavédelmi Információs Szolgálat bányai feladatait, 2007. évi nyugdíjazásáig.

Az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületbe még egyetemi éve alatt lépett be, és mint lapfelelős tevékenykedett. Később a budapesti helyi szervezet vezetőségében és a Bányászati Szakosztály vezetőségében is dolgozott. A BKL Bányászat szerkesztőbizottságának ma is tagja. Több alkalommal kapta meg az OMBKE egyesületi emlékérmét, 2013-ban 50 éves egyesületi tagsága elismerésül a Sóltz Vilmos-émlékérmét vehette át.

A munkavégzése során a BAV-nál eltöltött években többször kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést, 1972-ben a Nehézipar Kiváló Dolgozója miniszteri elismerésben részesült, 1998-ban a gazdasági miniszter Szent Borbála-émlékérmét adományozott részére. A Bányászati Szolgálati Érdemérem különböző fokozatait megkapta, majd a Bányászati Szolgálati Oklevél 40 éves szolgálat utáni elismerését 2006-ban vehette át.

Farkas Miklós

okleveles bányagépészmérnök

1941. december 4-én született Dorogon, általános iskolai tanulmányait is itt végezte. 1960-ban érettségizett az esztergomi I. István Gimnáziumban. Érettségi után a Dorogi Szénbányák Vállalatnál helyezkedett el, majd felvételt nyert a Nehézipari Műszaki Egyetemre, ahol 1967-ben bányagépészmérnöki oklevelet szerzett.

A diploma megszerzése után a Lábatlani Cement- és Mészműveknél helyezkedett el, mint tervezőmérnök. Feladatai között szerepelt a mészköbánya kötélpálya rendszerének műszaki felügyelete és a cementgyári klinkerégető kemencék rekonstrukciós terveinek elkészítése, gyártási és szerelési munkálatok irányítása.

1970-ben a Dorogi Szénbányák Bányagépgyártó Üzemében helyezkedett el, mint technológus. 1974-ben hegesztő szakmérnöki oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetemen, levelező tagozaton. 1978-ban a vállalat műszaki osztályára került területi főmérnök beosztásba. Feladatai közé tartozott a bányauzemek aknaszállító berendezéseinek műszaki felügyelete, az ÁBBSZ-ben előírt ellenőrzések és vizsgálatok elvégzése, valamint a bányabeli szivattyúkamarák felügyelete, próbatermi mérések stb.

1989-ben a DSZV Szállítási- és Osztlányozó Üzemének felelős műszaki vezetője, 1990 és 1993 között üzemigazgatója.

1992-ben átvették a tokodi brikettgyár üzemeltetését, valamint megbízták a lakossági szénár támogatás megszüntetésével ellehetetlenült dorogi „A” és „B” brikettgyár leállításával és leszerelésének irányításával. A Dorogi Szénbányák „FA” felszámolásával, 1993. november 1-gyel, tokodaltárói székhellyel megalakult a Dorogi Infrastruktúra Kft.

1993-tól 2004-ig – nyugdíjba vonulásáig – a Dorogi Infrastruktúra Kft. ügyvezető igazgatójaként dolgozott. A kft. tevékenységi körébe tartozott a felszámolt Szénbányák villamos energiahálózatának üzemeltetése, villamosenergia-termelés és elosztás, a tokodaltárói vízbázis működtetése, ivóvíztermelés, -kezelés és -elosztás. Több oklevél és érdemérem tulajdonosa.

Farkas Sándor György

okleveles bányaművelőmérnök

1942. január 26-án született Zalaegerszegen. A zalaegerszegi Zrínyi Miklós Gimnáziumban érettségizett 1960-ban. 1960-tól 1962-ig a Pécsi Uránércbánya Vállalatnál dolgozott. 1962-ben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol 1967-ben okleveles bányaművelőmérnökként végzett.

A Bakonyi Bauxitbánya Vállalatnál dolgozott 2002. évi nyugdíjazásáig. 1967-től 1971-ig üzemmérnök, 1971 és 1974 között szervezési előadó munkakörben dolgozott.

1975-től 1988-ig tervosztályvezető-helyettes volt, 1980-ban közgazdász mérnök oklevelet szerzett a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen.

1988 és 2002 között a vállalat beruházási főosztályán dolgozott főosztályvezető-helyettes, bányászati osztályvezető munkakörben. A Nyírad térségi, fenyőfői és halimbai beruházások munkálatait koordinálta. Eközben a bányamentő állomás parancsnoka volt.

Műszaki tevékenysége mellett az OMBKE tapolcai szervezetében vezetőségi tag, valamint a Bányász Műszaki Klub vezetője volt.

Tevékenységét számos kitüntetéssel ismerték el: Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozata (1982), Kiváló Munkáért kitüntető jelvény (1983), Bányamentő Szolgálati Oklevél 25 éves (1994), 30 éves (1999), Bányamentő Szolgálati Érdemérem ezüst fokozat (1985), arany fokozat (1989), Bányász Szolgálati Oklevél 25 éves (1992), 30 éves (1997), 35 éves (2001), Szent Borbála-émlékérem (1997), Soltz Vilmos-émlékérem (2011).

Guth Ferenc

okleveles bányaművelőmérnök

Az általános iskolát (1947-55) Nagymányokon végezte el, édesapja bányász volt az ottani szénbányában. Utána közvetlenül – más lehetőség híján – a helyi 504. sz. „Dimitrov” nevű Vájáriskolába iratkozott be. Velük indult el a hároméves vájárképzés. 1958-ban végzett, mely után a pécsi Bányaiipari

Aknásképzőbe nyert felvételt. Az iskolát bentlakóként jeles eredménnyel végezte el. Szakmai gyakorlatait a nagymányoki szénbányában, aknási gyakorlatát a komlói III-as aknában szerezte.

1962-ben – a sikeres felvételi után – a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre került a Bányamérnöki Kar bányaművelési szakára. Az egyetemet 1967-ben fejezte be közepes minősítéssel. A 8. féléves gyakorlatot Várpalotán, a Ferenc aknán, nyári – pénzkeresési – gyakorlatait Nagymányokon és a komlói Zobák aknán töltötte, fizikai dolgozóként.

Az egyetem elvégzése után, miután vállalati ösztöndíjjal tanult, a Mecseki Szénbányánál kezdett el dolgozni. Kérése ellenére Zobák helyett a Vasas Bányauzembe helyezték üzemmérnöknek, 1300 forintos alapbérrel, katonaadó levonása mellett. Itt lakást is kapott, majd két év leteltével a Zobák Bányauzembe helyezték át komlói lakás mellett. Zobákon biztonsági mérnök, műszaki fejlesztési csoportvezető volt 10 éven keresztül. Ez egy nagyon aktív időszak volt az üzemnek. Körülbelül 10 „nagyépesítési” kísérletet koordinált, megépítették az első $D = 5,5$ m panelbiztosítást (BUR-2B fűrókocsi, Eimco 612-H rakodógép, Pokorny nyomásfokozó, SOW-40-SOW-50 fejtési lépegető biztosítás, ASCS meredek telepi komplex gépsor láncgyaluval, hidraulikus bányatámok, AL-süvegek, AIRBREAKER nagynyomású jövesztés, SWS-4 széngyalu). Zobákon bányamentő parancsnoki feladatot is ellátott.

1980-ban – beleegyezésével – Béta Bányauzembe helyezték szellőztetési felelősnek, állandó föld alatti beosztásban. Itt is megmaradt a bányamentési feladatköre. Három év után – pályázati kiírás elnyerése után – a Mecseki Szénbányák Központi Bányamentő Állomás parancsnoki posztját

töltötte be. Hozzájuk tartozott 7 db szénbánya és 5 db uránbánya, 550 bányamentő képzése, továbbképzése. Három év után – sértődöttség miatt – az Aknamélyítő Vállalat pécsi üzemében kapott üzemvezetői és felelős műszaki beosztást. Itt élte át két legnagyobb szakmai kudarcát: az István III-as aknamélyítés nem ment az elvártaknak megfelelően, és Bétán nem felelt meg a Paurát-Roboter. E kudarcok után hívták meg a Mecseki Szénbányák Kutatási Központjába porvédelmi főmérnöknek, mely felkérésnek szívesen tett eleget. Itt országos porvédelmi tanfolyamokat és országos szintű kvarcvizsgálatot tartottak, új pormérő műszereket és hidrofiteres porleválasztókat terveztek. Vállalati zsugorodás miatt 1990-ben elhagyta a kutatási központot és visszament Zobákra, immár a Komló Bányáüzembe. Volt itt műszaki fejlesztő, normás, felesleges agyagok értékesítője, de a legfőbb munkája ekkor (délutános és éjjeli szakban) felelős harmadvezető bányamester volt. Itt a bánya és dolgozói állandó biztonságának ellenőrzése volt a feladata. Nagyon szeretett oktatni, tanítani. Zobákon számos gépkezelő, segédvájár és vájár tanfolyamon oktatott, bányamentő parancsnokként mentő tanfolyamokat és továbbképzéseket tartott minden szénbánya és uránbánya üzemében. 1993-ban – 30 év szolgálati és 20 év föld alatti szolgálat után – nyugdíjba vonult. Azóta volt városi és kisebbségi képviselő Komlón. Megírta társszerzőként Nagymányok újabb kori történetét 420 oldalban, az OMBKE-lapok hét szakcikkét közölte. Számos zárójelentése jelent meg továbbá a Kutatási Központ évkönyveiben. 2007-ben 19-en megírták életútjukat és kiadták a könyvünket „Imhol a föld alá megyünk” címmel. A nagymányoki Glück Auf kórusnak még ma is tagja. Három gyermeke és nyolc unokája gazdagítja életét.

Hetyéssy István

okleveles olajmérnök

1942. augusztus 18-án született Szombathelyen. Nemescsóban végezte az általános iskolát, Kőszegen érettségizett 1960-ban. Mivel osztályidegenként helyhiány miatt nem nyert felvételt a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, szakmunkástanuló lett Várpalotán, s itt mélyfűróipari szakmunkás képesítést szerzett. 1962-ben már sikeresen felvételizett az egyetemre, s 1967-ben végzett az NME Bányamérnöki Karának olajbányászati szakán.

Okleveles olajmérnökként Budapesten, a Kőolaj- és Gázipari Tervező Vállalatnál helyezkedett el, ahol beruházási programok és technológiai tervek (pl. algyői vízvisszanyomó rendszer, algyői szabadgáz gyűjtő rendszer) készítése volt a feladata.

1970-ben áthelyezéssel került a Nagyalföldi Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat (NKFV) Szegedi Üzem Termelési Üzemegységéhez. Olajtermelési részlegvezetőként közvetlen irányítása alá került az algyői és Szeged környéki olajmezők (Ásotthalom, Üllés, Kelebia) olaj- és kiserőgáztermelő létesítményeinek üzemeltetése.

1976-ban a vállalat központjába, Szolnokra helyezték át. Az olajtermelési osztály vezetőjeként feladatát képezte a

vállalat üzemében folyó olaj- és kiserőgáz-termelési, vízbesajtolási, valamint rétegvíz-likvidálási munkák szakmai támogatása, a művelési célok eléréséhez szükséges fejlesztések műszaki tartalmának meghatározása. Osztályvezetőként részt vett Battonya-Kelet, Csanádapáca, Demjén-Püspökhegy, Dorozsma, Ferencszállás-Kelet, Kaba-Dél, Kaszaper-Dél, Kismarja, Kiszombor, Szeghalom mezők termelésbeállítás projektjeinek kidolgozásában.

1987-ben az NKFV Fejlesztési Főosztályának vezetőjévé nevezték ki. Feladata lett a vállalat műszaki fejlesztési, iparjogvédelmi, energiagazdálkodási és beruházáselőkészítési tevékenységének irányítása, felügyelete.

1992-ben a MOL Rt. megalakulásával összefüggő átszervezés következtében feladata az ágazati projektek döntéselőkészítési és megvalósítási folyamatainak menedzselésére, a kapcsolódó mérnöki munkák irányítására módosult. Ennek keretében megvalósult többek között a zsanai föld alatti gáztároló, továbbá a MOL többi gáztárolójának rehabilitációja, az algyői olajtermelés intenzifikálása és az algyői fáklyagázok hasznosítása. Társszerzője egy emulzióbontással kapcsolatos szabadalomnak, egy kőolaj- és földgáztermeléssel kapcsolatos szakközépiskolai tankönyvnek, továbbá egy technikus továbbképző jegyzetnek.

1967-től tagja az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületnek.

Főbb kitüntetései: Munka Érdemrend bronz fokozat, Kiváló Munkáért (NIM) kitüntetés, Kiváló Feltaláló arany fokozat, Vállalat Kiváló Dolgozója (1972, 1977, 1986), Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozat, Magyar Olajiparért I. fokozat.

Munkaköre 1999 decemberében közös megegyezéssel szűnt meg.

Kovács Gyula

okleveles bányaművelőmérnök

1943. március 24-én született Jászszentandrásán. 1945-ben vizszaköltözött Budapestre, általános iskoláit Angyalföldön végezte. Középiskolába a pécsi Cséti Ottó Bányaiipari Technikumba járt 1957 és 1961 között. 1961-ben felvételt nyert a NME Bányamérnöki Karára, ahol 1967-ben okleveles bányaművelőmérnöki oklevelet szerzett.

Első munkahelye az Ózdi Kohászati Üzemek volt. A nagyolvasztó gyáregység Tornaszentandrás Mészakőbányájában üzemvezető-helyettes beosztást kapott. A bánya gépesítése volt a feladata, a kézi termelési üzemmódról a nagyteljesítményű termelési technológiák bevezetését és üzemszerű működtetését kellett megoldani. A bányáüzem dolgozóinak segítő támogatásával sikerült az elvárásoknak megfelelni.

1970-ben a Budapesti Közlekedési Vállalat metróépítő üzemvezetőségén kezdett dolgozni. Műszakvezető mérnökként a 2-es vonal Kossuth tér – Deák tér közötti alagút műtárgyainak építésén dolgozott. A 2-es és a 3-as vonal műszaki összekötő alagút építésénél és az Arany János utcai állomás és telephely létesítésénél kapott feladatot. 1975-től épi-

tésvezető-helyettes volt a 3-as vonal alagútépítésénél a Deák téri és Kálvin téri állomás között. 1976-ban a 3-as vonal mélyalagút építését végezte a Deák téri mélyállomás és az Élmunkás téri kéregalatti állomás között.

1980. január 1-től az Aknamélyítő Vállalat központjában a tervezési osztályon tervezőként dolgozott. Feladata a Kőbányai Sörgyár, Globus Konzervgyár pincéiben megerősítések, átalakítások, modernizálások felmérése, tervezése volt.

1983-ban a Bányászati Aknamélyítő Vállalat dorogi körzetéhez került a feltárás nélküli közmű és mélyépítési technológiák üzemébe. 1986-ban kinevezték üzemvezetőnek. Részt vett a technológiák finomításában, alkalmazásában. A szénbányászat és a bányászat visszafejlesztése miatt a megrendelések csökkentek, az üzemek átszervezésére került sor, és 1989-től a kft.-k kora valósult meg.

Több kft.-ben dolgozott az építőiparban, 1996-ban kor kedvezményes nyugdíjba ment.

Miklós Tibor

okleveles olajmérnök

1967-ben végzett a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karán, olajbányászati szakon.

1967-től az NKFV Egri Üzemében dolgozott. 1969-től az NKFV központjában a gázleművelési osztály vezetőjeként a gázmezők mű-

velésének tervezését, irányítását végezte. Az 1970-es években részt vett a hajdúszoboszlói és pusztaföldvári föld alatti gáztárolók tervezésében, kivételezésében és művelésük irányításában. 1985-ben gáztárolási szakértőként a NAFTAGAS-nál, a tervezett tároló rezervoármérnöki tervének elkészítésében működött közre. 1986 és 1987 között a munkacsoport vezetőjeként irányította a „Föld alatti gáztárolás lehetőségei Magyarországon” című tanulmány elkészítését. 1990-től 1994-ig részt vett a hosszú távú földgáztermelési lehetőségek meghatározásában, valamint feltárta az üzleti gáztárolásra alkalmas telepeket, és meghatározta azok művelési-termelési paramétereit. A Világbank által finanszírozott, a Szofregaz által készített „Gázfejlesztési Terv” és a Western Atlas-nál kidolgozott „Szeghalom mező termelésbe állítási és fejlesztési tervének” hazai irányítója volt. 1994 és 1998 között a Zsana-Észak mező föld alatti gáztároló művelési tervének kidolgozásában vett részt, majd irányította a gáztároló fejlesztésére vonatkozó újabb tanulmányok készítését. 1996-tól a hazai termelési-tárolási üzletág tárolási és csúcsgazdálkodási menedzsereként irányította a hazai föld alatti gáztárolók rehabilitációs programjának kidolgozását. 1999-től a CHRYSS-GAS Kft. ügyvezetőjeként szakmai tanácsadóként működött közre az algyői gázsapkák termelési műtelemezésében, a hajdúszoboszlói és zsana-i gáztárolók működésének optimalizálására készített fejlesztési tervekben. A 2000-es években részt vett a Magyar Szénhidrogén Készletező Szövetség (MSZKSZ) által – a törvényben foglalt kötelezettségének teljesítésére – kiírt pályázat elkészítésében, amely a biztonsági földgáztároló helyszínének kiválasztására és a tároló megvalósítására vonatkozott. Szakértőként támogatta az algyői Szöreg-1 telephely megvalósított stratégiai föld alatti gáztároló kivételezését.

Németh Géza

okleveles bányaművelőmérnök

1936. február 1-én született Debrecenben. Iskoláit a háború miatt több helyen végezte. Gimnáziumi érettségét Pécsen, a Nagy Lajos Gimnáziumban tett. A mecseki urán kutatásának indulásakor ott vállalt munkát, és 1992-ig, a nyugdíjba vonulásáig ott dolgozott.

Ez idő alatt a különböző munkakörök-höz szükséges szakmai ismereteket megszerezte. 1961-ben bányaiipari technikus oklevelet, majd 1967-ben okleveles bányaművelőmérnöki diplomát szerzett. Ezen idő alatt operátor, fűrőmester, robbantómester, aknász, körletvezető, robbantásvezető, bányamester, területi főmérnök és végül bányaművelési osztályvezető volt.

A mecseki uránbányászat olyan ércesedési és közetani körülmények között született meg, amelyhez megfelelő szakmai ismeretek nem voltak. Annak ellenére, hogy Pécsen működött a nagy múlttal rendelkező szénbánya, az ott alkalmazott technológia és szakmai ismeretek nem feleltek meg a kemény homokkőben szétszórót, lencsés uránérc kitermelésére. A robbantásos jövesztést, az ennek megfelelő biztosítást, a szellőztetést, a robbantólyukak fűrészt, az érc feldolgozását, egy- és többszeletes fejtésmódokat stb. a termeléssel párhuzamosan kellett kidolgozni. A különböző szintű beosztások alatt részese volt a technológiai fejlesztések kidolgozásának és alkalmazásának.

Munkája során több vállalati és miniszteri kitüntetésben részesült.

Papp Márton

okleveles bányaművelőmérnök

Tanulmányai: 1949-1957. Állami Általános Iskola Tompaladony, 1957-1961. Cséti Ottó Bányaiipari Technikum Pécs, 1962-1967. Nehézipari Műszaki Egyetem Miskolc, 2005-2009. Szakképző Iskola Budaörs.

Szakmai tevékenysége: 1961-1962. A Bányászati Aknamélyítő Tröszt pécsi körzeténél föld alatti csillés, segédvájár. A szakmunkásvizsga letétele után vájár munkakörökben dolgozott. Egyetemi évei alatt nyaranta ugyanitt vájárként tevékenykedett.

1967-1968. A Bányászati Aknamélyítő Vállalat tatabányai körzeténél üzemmérnök.

1968-1972. A Bányászati Aknamélyítő Vállalat halimbai körzeténél üzemmérnök, üzemrészesvezető, bányamentő. Munkaterületei: aknamélyítés, föld alatti bányatárségek kialakításának irányítása.

1972-1992. Az Országos Érc- és Ásványbányák Dunántúli Művei Nemesgulácsi Üzeménél üzemvezető, felelős műszaki vezető, robbantásvezető egyszemélyben. Munkaterületei: az üzem gazdasági, termelési tevékenységi területeinek (külfejtéses bányák üzemeltetése, robbantásos jövesztés, ásvány-előkészítés, mint törés, osztályozás, mosás, szárítás, őrlés, homogenizálás) műszaki irányítása, előállított termékek értékesítése.

1992-1993. Az Országos Érc- és Ásványbányák Nemesgulácsi Ásványbánya Leányvállalatnál igazgató. A rendszerváltással megkezdődött a bányavállalatok felszámolása, ennek az üzemük is áldozatul esett.

1993-1997. Magánvállalkozó. A külfejtéses bányák felelős műszaki vezetése, a bányák műszaki dokumentációinak (műszaki üzemi terv, bányatelek, tájrendezési terv, robbantási engedélyek, technológiai leírások stb.) készítése, engedélyeztetése.

1997-2005. Magyar Bányászati Hivatal, Veszprém. Munkaköre: mérnök, főmérnök. Feladata: a bányák műszaki, biztonsági ellenőrzései, műszaki dokumentációk engedélyezési eljárásainak lefolytatása, engedélyek kiadása.

2005-2008. Magánvállalkozó. 2005. június 30-án nyugdíjazták, újra nekikezdett a bányák műszaki ügyiratainak készítéséhez, engedélyeztetéséhez, földtani, szilárdásványbányászati szakértéssel, hites bányamérői tevékenységgel kiegészítve.

2005 szeptemberétől 2009 júniusáig számítógépes ismeretek megszerzése céljából OKJ-s szakmai képzésen vett részt szoftverüzemeltetői, multimédia (szöveg, kép, hang, mozgóképkészítés, szerkesztés) szakokon. A megszerzett ismereteket mint nyugdíjas, amatorként, hobbiból műveli.

Ramocsa Károly

okleveles bányagépészmérnök

1936. június 10-én született Tatabányán. Általános iskolai tanulmányait szülővárosában végezte, a középiskolait Tatán, a Piarista Gimnáziumban kezdte és a tatabányai Rákosi Mátyás Gimnáziumban folytatta, majd Budapesten a 2. sz. Gépipari Technikumban fejezte be.

A technikum elvégzése után Budapesten, a Lemezárugyárban gyártástervező technológusként dolgozott.

Tatabányára 1958-ban került, és a szénbányák akkor alakuló tervezőirodájára nyert felvételt. A tervezőirodában eltöltött 17 év alatt minden szakmai lépcsőfokot végigjárt egészen a főmérnöki beosztásig. Részt vehetett az Eocén Program indításában, a meglévő bányauzemek korszerűsítésében. Kiemelt feladatként kapta a bányauzemek szellőztetési rekonstrukciójának kidolgozását.

A tervezőirodai munkássága alatt, 1961-ben iratkozott be a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karára, ahol is 1967-ben mint okleveles bányamérnök végzett.

1976-ban a vállalat gazdasági irodájára került főmérnöki beosztásba. Feladatuk volt minden olyan tevékenység, amely nem közvetlenül csatlakozott a termeléshez, mint a vállalati utak üzemeltetése, karbantartása, a szociális, sport, kulturális és egészségügyi létesítmények, üdülők működésének biztosítása.

1977 elején az akkor életbe lépő országos rendeletnek megfelelően a vállalat egységes szociálpolitikai rendszerének megszervezésére kapott megbízást osztályvezető beosztással. A kialakított rendszer országos elismertséget is eredményezett, minden döntéshozó testületben képviselte vállalatát.

Ezen beosztást a vállalat szervezeti változásainak meg-

felelően hol osztályvezetőként, hol igazgatóként látta el 1992-ben történt nyugdíjazásáig.

Sóvágó Gyula

okleveles bányaművelőmérnök

1942. szeptember 7-én Hajdúböszörményben született. Általános iskolai tanulmányait 1957-ben Hajdúhadházon fejezte be. Miskolcon, a Mikoviny Sámuel Bányaiipari Technikumban érettségizett 1961-ben. Felvételre a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki

Karára jelentkezett, de csak a Gépészmérnöki Karra vették volna fel. Ezt nem vállalta, ezért 1 éven át a Borsodi Szénbányák Miskolci Bányauzem Annabánya üzemében dolgozott. 1962-ben sikeres felvételi vizsgát tett, felvételt nyert a Bányamérnöki Karra, ahol 1967-ben szerezte meg oklevelét. Diplomatervének témája egy szénelőkészítő üzem tervezése volt.

Bányamérnöki szolgálatát az Országos Érc- és Ásványbányászati Vállalat (OÉÁ) Velencei-hegységben lévő Pátka-Körakáshegyi, föld alatti ólom-cinkérc bányauzemében kezdte meg 1967. szeptember 1-én, ahol 1969-ig volt üzemmérnök. Bányamérnöki tevékenységét 1969-től a Pátka-Szűzváron működő ércelőkészítőben folytatta, 1970-től üzemvezetőként irányította a flotáló üzem munkáját annak 1972. év végén bekövetkező bezárásáig. 1973. március 1-től az OÉÁ Vasérc Művei/Rudabánya egységéhez helyezték át, ahol a Pátka-Szűzvárról áttelepített flotáló üzem telepítésének tervezésére, majd vezetésére kapott megbízást. Ez az üzembrész a vasérccek mellett előforduló szulfidos rézérccek dúsítását végezte. Előkészítői tevékenysége 1976-ban érccek finomírlését végző tervezésével, majd vezetésével, 1977-ben a pátvasérc pörköltését és mágneses szeparálását végző vasércdúsító üzem üzemvezető-helyettesi munkakörével bővült.

1977-ben az NME Kohómérnöki Karán környezetvédelmi szakmérnöki oklevelet szerzett. Rudabányai tevékenysége alatt mindenkor beosztása mellett végezte a környezetvédelmi teendőket. 1979-ben a rudabányai bányászatot irányító vezetőségbe került, ahol kezdetben műszaki csoportvezető, műszaki és beruházási osztályvezető, majd műszaki fejlesztési főmérnök-helyettesi beosztásokat töltött be, irányította a geológiai és bányamérői csoportok munkáját is. Rövid ideig (1980-1985) tagja a bányamentő csapatnak.

Rudabányán a vasércbányászat 1985. évi megszüntetése után a bányászati tevékenység az alsótelekesi gipsz-anhidrit előfordulás művelésére és előkészítésére tevődött át. 1987-1989, külszíni gipszkőbánya, gipszkőégető és szárazvalatgyártó üzem létesült, ebben az időszakban a beruházási munkálatoknak volt a létesítmény-főmérnöke, beüzemelésük után főtechnológusa, majd termelési főmérnök-helyettese. Végezte a bezárásra ítélt, perkipai föld alatti gipszbánya felelős műszaki vezetői teendőit. Az alsótelekesi gipszkőbánya privatizációját követően 1992-től a Rudagipsz Bányászati- és Feldolgozó Kft. főmérnökeként (és az Alsótelekesi Bányauzem felelős műszaki vezetőjeként) dolgozott az 1996. júniusban történt előnyugdíjazásáig.

Kapcsolata volt cégével nem szakadt meg, 2009-ig vég-

zett környezetvédelmi és robbantási munkákat. Nyugdíjasként nem szakadt el a bányásztól, kisebb kőbányákban, kavicsbányákban tevékenykedett felelős műszaki vezetői, helyettesi beosztásokban.

Az utóbbi években több alkalommal bírálta végzős bányamérnök hallgatók diplomaterveit, szakdolgozatait.

Említésre méltó bányásztörténeti tevékenység: 1982-ben megírta a Velencei-hegység bányászatának történetét. Rudabányán az évente megtartott múzeumi napokon több előadást tartott a perkupai bányászatról, a rudabányai rézérc flotálásáról, a rudabányai vasérc és ásványok előkészítéséről, a gipszkő égetés 20 évéről, a rudabányai föld alatti fej-tésmódok fejlődéséről, a wieliczkaei sóbányáról. A rudabányai múzeum vezetőjével közösen emlékeztek meg az 1952. évi szuhakállói és az 1965. évi rudabányai bányaszerencsétlenségről. 2002-ben a „Rudagipsz Bányászati és Feldolgozó Kft. szerepe a hazai építőiparban” c. cikkéért nívódíjat kapott (BKL Bányászat 134. évf. 5. szám). Pályafutása alatt 2 szakmai egyesülethez kötődött: 1963-tól tagja az Országos Bányászati és Kohászati Egyesületnek (OMBKE), 1988-2003 között a helyi csoport titkára. Napjainkban az OMBKE borsodi helyi szervezet nyugdíjas baráti társaság titkára, 2004-től tagja a Magyar Robbantási Egyesületnek (MARE).

Kitüntetései: Kiváló Újító (arany fokozat) 1982, Kiváló Dolgozó 1999, Bányászati Szolgálati Érdemérem: mindhárom fokozata, OMBKE Emlékérem 1990, 2005, OMBKE Oklevél 1996, Szent Borbála-emlékérem 2003, OMBKE Sóltz Vilmos-emlékérem 2003, 2013.

Stoll Lóránt

okleveles bányaművelőmérnök

A miskolci Földes Ferenc Gimnáziumban szerzett kitűnő érettségivel, a gimnázium 1962. évi „Éltanuló-élsportoló” kitüntetésével vették fel a Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakára, ahol 1967-ben, a Zámbo János és Tarján

Gusztáv akadémikusok nevével fémjelzett bizottság előtt diplomáját jeles eredménnyel védte meg és lett akkor Magyarország legfiatalabb bányamérnöke.

Szakmai pályafutását a Borsodi Szénbányák lyukóbányai bányüzemében, föld alatti szolgálatban kezdte, majd 1968-ban Budapestre helyezték a Bányászati Kutató Intézetbe. Itt tudományos munkatársként elsősorban a magyar mélyszinti szénbányászatban fokozatosan elterjedő, önjáró frontfejtés-biztosítások (Fletcher, Dobson stb.) szakszerű bevezetéséhez, alkalmazhatóságához és hatósági engedélyezésekhez végzett csoportjával (6 fő) több hónapos föld alatti méréseket, melyet azok kiértékelése követett. 1972. év végéig, adott szakterületen, 10 önálló kutatási zárójelentést írt, sokat publikált, 1972-ben a Bányászati és Kohászati Lapok – Bányászatban is megjelent cikkéért nívódíjat kapott.

1973-tól az Országos Érc- és Ásványbányák Központ termelési és értékesítési osztályán dolgozott, mint területi főmérnök (Recsk, Rudabánya, Úrkút). Lényegében az ércbányászati ágazatban tevékenykedett, rendkívül széles, interdiszciplináris szakmai területen; a réz-vas-mangán

ércek föld alatti bányaművelési feladatain túl adott bányászati termékek ércelőkészítési, dűsítési technológiáit fejlesztette. Kiemelt téma volt az akkor még biztató recski állami nagyberuházás. A termelési és értékesítési osztálynak – területi főmérnöki teendői mellett – 1980-tól helyettes vezetője lett.

1986-tól a központi munkavédelmi osztályt vezette, mely később, többszöri átszervezés után önálló biztonságtechnikai osztállyá alakult. Az osztályt szakmaspecifikus rendszerben irányította, bányamérnök, gépészmérnök, villamosmérnök beosztottakkal. 1991-ig, a központ fokozatos leépítéséig, egységéhez tartozott a munkavédelem mellett a környezet-, tűz- és polgári védelem.

Vezetői feladatai mellett operatíván a munkavédelmi, biztonságtechnikai feladatkörrel foglalkozott. Kiemelendő, hogy a központ képviselőjeként a vállalatnál bekövetkezett 14 halálos baleset kivizsgálásában vett részt. A vizsgálatok alaposágát tükrözi, hogy az érintett üzemeknél a helyileg illetékes Kerületi Bányaműszaki Felügyelőségek részéről érdemi elmarasztalás egyetlen esetben sem érte a vállalatot.

Az 1990-es évek eleji nagy váltás után – a felügyelő és akadémiai bizottsági tevékenységeket leszámítva – a bányászat megszűnt számára, mint munkalehetőség.

1993-ban megalapította a Miner Co. Kereskedelmi és Szolgáltató Kft.-t (Budapest), melynek fő tevékenysége az építőanyag-kereskedelem, létszáma változóan 12-18 fő, éves átlagos árbevétele 120 millió Ft volt. A kft.-nek folyamatosan ügyvezető-igazgatója, 1998-tól egyedüli tulajdonosa volt. Egyidejűleg három felügyelő bizottságban volt tag, kettőben elnök. 1995-ben egyik gyermeke középiskolájában létrehozta a Márvány Menedzser Alapítványt, mellyel az iskola komoly informatikai fejlesztést tudott végrehajtani. Itt 3 évig kuratóriumi elnökként dolgozott.

2004-ben nyugdíjba vonult, és már csak a Miner Co. Kft. „ki- és eltakarításában” tevékenykedett.

A „Jószerecs” által biztosított munkahelyek és további lehetőségek – például 5 akadémiai bizottsági tagság, 1981. évi gazdasági mérnöki (NME), 1990. évi munkavédelmi szakmérnöki (BME) végzettségek – révén mind a műszaki tudományok, mind a gazdálkodás területén széleskörű ismeretre tett szert, és munkája során hasznosan alkalmazta azt.

A közvetlen szakmai munka mellett aktív egyesületi tevékenységet folytatott. Már 1975-ben az Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesület Bányászati Szakosztályának vezetőségi tagja lett. 4 évig a szakosztály titkárhelyettese, majd az 1990-től 1994-ig tartó ciklusban titkára volt.

Meg kell említeni kiemelkedő sporttevékenységét, hiszen a Nehézipari Műszaki Egyetemnek is nyert 10 országos főiskolai bajnokságot. Gyermekkorától sportolt és jó versenyeredményeket ért el kézilabda, úszás, háromtusa, vívás, síelés, atlétika sportágakban. Időhiány miatt 1962-re, egyetemista korára már „csak” a középtávú futás (400 m, 800 m, 1500 m akadály) maradt. Körülbelül 40 országos bajnokságot nyert (középiskolai, főiskolai, ifjúsági, utánpótlás és felnőtt), melyek közül a legkiemelkedőbb két felnőtt magyar bajnoki címe 800 méteres síkfutásban. Tizenegyszeres magyar atlétaválogatott, indult Európa-bajnokságon, Főiskolai

Világ bajnokságon, számos nemzetközi versenyen. Az 1968. évi mexikói olimpiára készülő magyar csapat tagja volt, de sajnos a nagy verseny előtt elszakította az Achilles-ínát. A versenyek mellett felejthetetlen élmény volt számára, hogy 24 éves koráig Európa nagy részét beutazta.

Négy gyermeke, két fia és két lánya, illetve négy unokája van. Gyermekei közül egy külföldön, Londonban él, jó egzisztenciális és anyagi körülmények között. A másik három gyereke felsőfokú végzettséggel, nyelvtudással, megnyugtató életszínvonalon, unokáival együtt itthon erősítik Magyarországot.

Szalay Gábor

okleveles bányaművelőmérnök

Általános iskolába Győrött járt, majd annak befejezése után a panonhalmi Szt. Benedek rendi Gimnáziumba került. 1959-től a budapesti II. Rákóczi Ferenc Gimnáziumban folytatta tanulmányait, s itt is érettségizett – közbejött betegsége miatt egy év késéssel, 1962-ben.

Még ebben az évben felvételt nyert a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Bányamérnöki Karának bányaművelési szakára, ahol 1967-ben végzett s kapta meg diplomáját.

Az egyetemi éveit a Tatabányai Szénbányák társadalmi ösztöndíjasa volt, így végzés után azonnal a vállalatnál helyezkedett el. Először a Somlyó Bányáüzemben dolgozott biztonsági mérnökként, majd a Csordakúti Bányáüzembe került, de egyidejűleg részt vett a Nagygyeházi Bányáüzem megnyitásának előkészítő munkálataiban is.

1974 márciusa és 1977 júniusa között képviselőként, Tesco kiküldöttként az algériai Constante Városi Tanácsának műszaki osztályán dolgozott geodéta mérnöki beosztásban.

Hazatérése után rövid ideig a Nagygyeházi Bányáüzembe, majd a Tb. Szénbányák keretén belül működő Ásványelőkészítési és Vízkezelési Fővállalkozás Külkereskedelmi Részlegére került mérnök-üzletkötői, majd részlegvezető-helyettesi, s végül részlegvezetői beosztásokba. Üzleti területei először a francia, majd az angol nyelvű terület országai voltak.

1982 októbere és 1984 májusa között vállalatuk kuvaiti irodavezetője volt.

Hazatérése után 1985 januárjától külkereskedelmi főmérnöknek nevezték ki, s ezen beosztásban a Tatabányai Szénbányák saját külkereskedelmi jogon bonyolított forgalmának volt felelőse.

1988. január 1-től az önállóvá vált Haldex Vállalatnál dolgozott vezérigazgató-helyettesként.

1990-ben, az első szabad parlamenti választások során Tatabánya országgyűlési képviselőjévé választották. 2006-ig volt országgyűlési képviselő, majd négy évig, 2010-ig frakciójuk gazdasági szerkesztőjeként dolgozott tovább.

Mindeközben hét évig az Európa Tanács Parlamenti Közgyűlésének volt tagja Strasbourgban, illetve 2002 májusa és 2003 júniusa között a Gazdasági Minisztériumban dolgozott államtitkárként.

Két fia van: Attila (1972) és András (1975), valamint egy unokája: Flóra (2010).

Székely József

okleveles bányaművelőmérnök

1943-ban született Budapesten. Tanulmányait Csepregen, Sopronban, majd Veszprémben végezte, a veszprémi Lovassy László Gimnáziumban érettségizett. A miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen 1962-től tanult, 1967-ben bányaművelőmérnök oklevelet szerzett.

Szakmai munkáját az Oroszlányi Szénbányák pusztavámi bányáüzemében kezdte üzemmérnökként, és külön megbízásként a XXIII/D akna létesítésének előkészítési, tervezési feladatait, az építés irányítási munkáját kapta. Jelen volt a lejtőszaknával megnyitott, Hóvirág-aknára keresztelt bányá névadó ünnepségén.

Bányamester volt a csuka-tavi aknánál, ahol a 67-68. évi bányászati visszafejlesztési koncepció nyomán jelentős nagyságú, előkészített terület és a fővizmentesítő telep felhagyásával pillér visszafejtés folyt.

1970-től a XXII. bányáüzemben műszaki fejlesztési csoportvezetőként részt vett az új bányá kapacitás-bővítési munkájában. Az elsőként beépített várpalotai VOB típusú pajzsberendezés üzemviteli problémáival foglalkozott, részese volt a BKI által vezetett elemzési munkáknak és közreműködött az első keresztvezetés-biztosítás kifejlesztésében. Ennek során a fejtes eredményességét korlátozó és behatároló okok elemzésével foglalkozott.

Az igazgatóság műszaki fejlesztési osztályára helyezték területi főmérnökként 1974-ben. Egy évvel később távlati tervezési és beruházás-előkészítési főmérnökként az akkor alakult Magyar Szénbányászati Tröszt első iparági szintű távlati terveinek elkészítésében vett részt. Ez időben alakult ki az 1969-74 években az Oroszlányi Erőmű ellátására tervezett Márkushegyi Bányáüzem létesítésének az Eocén Programba integrált végleges koncepciója, szénvagyon, termelési kapacitás, telephely, nyitópontok meghatározása.

Beruházás-előkészítési, majd bányáépítési osztály vezetőjeként 1976-tól a tervezett bányáüzem előkészítési és létesítési munkáinak közvetlen irányítását végezte. A Dunántúli Gyűjtőerőmű kiszolgálására szánt Márkushegyi Bányáüzem állami nagyberuházás megvalósítására 1976. év végén adta ki a Nehézipari Miniszter az engedélyokmányt. A megvalósítás során számos nehézséggel kellett megküzdeni, mindez az első olajválságot követő árrobbanással együtt a beruházási javaslat és finanszírozásának többszöri módosítását igényelte. A hazai bányászban addig példa nélküli hosszúságú lejtőszakna, a termelési kapacitás, a technológiai folyamatok berendezéseit elsőként a Márkushegyi Bányáüzemben vezették be.

Beruházási főmérnöki megbízást kapott 1982-ben, ez időtől a bányá beruházás mellett a vállalati fejlesztések, a támogatási és hitelprogramok kidolgozását irányítja, közte az első ízben megnyílt világbanki hitelprogrammal tervezett szaraz technológiájú szénelőkészítőmű megvalósítását is.

1993-ban külkereskedelmi üzemmérnök képzettséget szerzett.

A Vértesi Erőművel 1994-ben végrehajtott szervezeti integráció során előbb az erőmű igazgatóságán, majd a

bányászati igazgatóságon különböző beosztásokat töltött be a fejlesztés, beruházás, szolgáltatás, bányabezárás, illetve ehhez kapcsolódó témakörökben 2004. évi nyugdíjazásáig.

Számos kitüntetést kapott, többszörös Kiváló Dolgozó, Kiváló Újító, Bányász Szolgálati Érdemérem bronz fokozata, Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetés, Munka Érdemrend bronz és arany fokozata. Megkapta az 50 éves egyesületi tagság után a Sóltz Vilmos-emlékérmét.

Nyugdíjasként 2006 végétől a 4-es metró alagútépítési munkáján projektmérőkként, 2009-től 2012-ig a Fővám téri állomás szerkezetépítésén mérnök projektvezető helyettesi beosztásban dolgozott.

Török Attila

okleveles olajmérnök

Nyelvismeret: francia tárgyalási szint (külföldi nyelvhasználati gyakorlat) angol és orosz (alapfokú)

Egyetem után elvégzett tanfolyamok: Kőolaj és kőolajtermékek elosztásának és szállításának tervezése (ACTIM, Franciaország, 1972. május 4. – augusztus 3.)

Gázzalító rendszerek tervezése, kivitelezése és üzemeltetése (CFATG és Párizs Bányászati Egyetem szakmérnöki és továbbképző, 1995. szeptember 25. – október 13. Párizs, Bányászati Egyetem)

Gázelosztó rendszerek tervezése, kivitelezése és üzemeltetése (CFATG és Párizs, Bányászati Egyetem szakmérnöki és továbbképző, 1998. szeptember 26. – október 17., november 14. – november 25. Párizs, Bányászati Egyetem – Gaz de France)

Vezető marketing (Oktáv, 1989. Esztergom)

Manager training (Dale Carnegie, 1995. Siófok)

Application of ISO 9000 Standards in Hungarian Industry

Az ISO 9000 alkalmazása a magyar iparban (ENSZ Iparfejlesztési Szervezete és DAVID HUTCHINS Ltd. 1992. Budapest)

Szakmai pályafutás: 1967-1972: Olajterv, Budapest távvezeték-tervező mérnök; 1972-1975: Olajterv, Budapest technológia tervezési szakosztályvezető; 1975-1977: Olajterv, Budapest műszaki fejlesztési osztályvezető; 1977-1982: Olajterv, Budapest vezetéktervezési főosztályvezető; 1982-1985: Olajterv, Budapest európai földgáz-transzitzeték szaktanácsadó.

1986: Kőolajkutató Vállalat, Tunézia üzemvezető-helyettes.

1987: Olajterv, Budapest tengizi irodavezető; 1990: Olajterv, Budapest fejlesztési főosztályvezető; 1991-1992: Olajterv, Budapest fejlesztési főmérnök.

1992: MOL KTÁ, Szolnok főmunkatárs.

1993-1996: MOL KTÁ MFI, Budapest technológia és eszközfejlesztési osztályvezető.

1996-1999: MOL KFÜ, Siófok műszaki fejlesztési főosztályvezető.

1999-2000: MOL EFL Logisztika fejlesztésvezető.

2000-2007: Földgázzalító Zrt. főszakértő

Szakmai, közéleti tevékenységei: Országos Magyar Bányászati és Kohászati Egyesületi tag, Magyar Mérnöki Kamara alapító tagja, 4 évig a bányászati tagozat elnöke.

A miniszter megbízása alapján tagja a magyar műszaki-biztonsági szabályozásban működő Szállítóvezetési Szakági Műszaki Bizottságnak. 2006-tól 2016-ig a bizottság elnöke.

A Miskolci Egyetemen óraadó oktató az olaj- és gáz-mérnöki képzésben, 1970 óta folyamatosan (a csótávvezetők elnevezésű szaktárgy oktatása 36 évig gyakorlatvezetőként, majd előadóként).

Részt vett a felnőttképzésben és a mérnökök kötelező továbbképzésében előadóként.

Varga József

okleveles bányaművelőmérnök

1934. december 16-án született Rózsaszentmártonban (Rózsa). A településen az első 8 osztályt és az első iskolarendszerű ösztöndíjas vájár szakmát is Rózsában végezte, illetve sajátította el. A vájár szakma elsajátítása után tanulmányait a tatabányai Aknásképző Technikumban folytatta, és ösztöndíjassal szerzett az 1954/55. tanévben technikai oklevelet.

1960-ban nyert felvételt a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemre, ahol okleveles bányaművelőmérnök oklevelet szerzett 1967-ben.

A Tatabányai Aknásképző Technikum elvégzése után 1955. július 1-én, Mátraalján a Rózsai IX-es aknaüzemnél kezdte el lignitbányászati pályafutását, ahol segédaknász, aknász és szakvezető aknász beosztásban végezte műszaki vezető feladatait.

Az 1967 és 1972 közötti időszakban a Gyöngyös városában újonnan létrehozott Tervezési Irodánál önálló tervezőmérnök volt, irányító tervező műszaki tervek elkészítését végezte. 1972 és 1990 között a Visontai Külfejtési Üzemben folytatta a bányászati műszakvezetői tevékenységét, ahol technológus, csoportvezető, önálló szervezési csoportvezető, majd az utolsó 15 évben szervezési és minőségellenőrzési osztályvezető tevékenységet látott el. A MEO tevékenysége mellett több műszaki fejlesztő tevékenységben is közreműködött, több külföldi tapasztalati tevékenység részvételével.

1991. január 1-től saját kérésére vonult nyugállományba. Az Országos Magyar Bányászati Egyesület tagja 1951-től.

A Bányászati Lapokban több szócikkre jelent meg a visontai üzem tevékenységével összefüggésében.

1957-ben nősült meg, három leánygyermek, öt unokája és két dédunokája van.

Nyugdíjasként főbb tevékenységei: kezdeményezésére jött létre 1994-ben az OMBKE helyi szervezetén belül a Lignit Baráti Kör, melynek 10 évig vezetője volt.

1996 és 1997 között saját bányászati gyűjteményéből, saját költségére szervezte meg Rózsaszentmártonban az első Bányászati Kiállítást, majd 1997-ben a Mátraaljai Lignitbányászati Emlékházat. Ez évben vett részt a Gyöngyösi Bányászati Kiállítás létrehozásában is. A létrehozott alapítvány kuratóriumi elnöke volt 2005-ig.